

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Strandberg, Julius.

Maa jeg be' om Ordet! : 129 alvorlige og humoristiske Taler til alle Lejligheder, saasom: Konfirmation, Forlovelse, Bryllup, Barnedaab, Sølv- og Guldbryllup, Foreninger, Svendegilde, Jubilæum osv. osv.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Julius Strandbergs

Forlagsboghandel, [1893]

Fysiske størrelse | Physical extent:

69, [3] s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Maa jeg be'om Ordet!

1893.

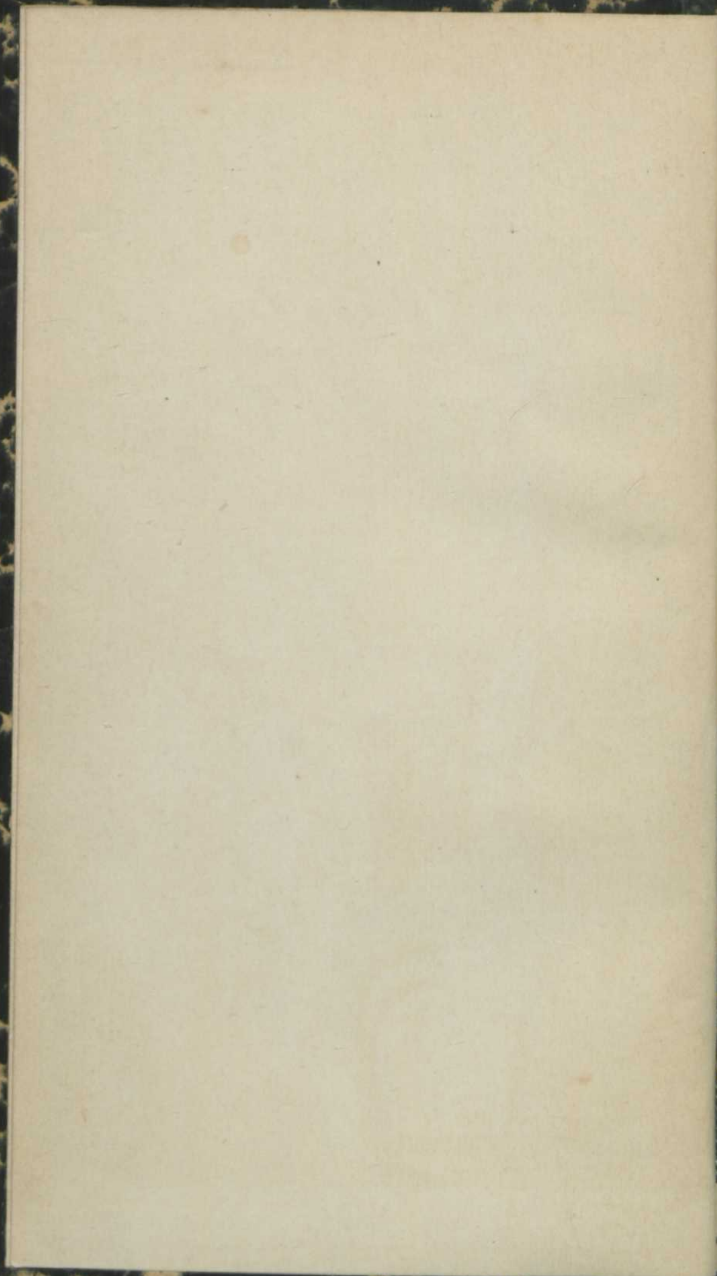
17. - 38. - 8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021272011

Maa jeg be' om Ordet!

128 nye Taler og Skaaler ved alle
Familiefester og glade Selskaber,

af J. S.

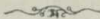

Jul. Strandbergs Forlag. Kjöbenhavn.

so sei es
! ...
...
...

Maa jeg be' om Ordet!

129

alvorlige og humoristiske Taler

til alle Lejligheder,

saasom:

Konfirmation, Forlovelse, Bryllup, Barnedaab,

Solv- og Guldbryllup, Foreninger,

Svendegilde, Jubilæum,

osv. osv.

København.

Jul. Strandbergs Forlagsboghandel,

Bingaardstræde 18.

Trykt hos Bernh. Wenzelsøn.

Pris: 60 Øre.

1893

1851

1851

Abhandlung von dem

in der

1851

Abhandlung von dem

in der

1851

1851

1851

Abhandlung von dem

in der

1851

1851

Maa jeg be' om Ordet

for et Par Bemærkninger om Staal- og Festtaler. De Grede, der forud kende dem, kunne være stolte af deres Klogskab, og naturligvis trænge de ikke til at opfriske saadanne Selvfølgeligheder. De ligesaa højt Grede, der mene, at der jo dog maaske kunde være Et og Andet, som de ikke netop i den sidste Tid have tænkt over, skøndt ogsaa de naturligvis forud vidste det, dem vil jeg erindre om, at:

Naar man vil udbringe en Staal eller et Leve eller holde en Tale i et Selskab, er det nødvendigt at have sin Stemme betydeligt over den daglige Skala, kort og godt, man maa tale højt, men derfor dog ikke raabe. At man behøver mindre Kraft i Stemmen, naar man taler for et Selskab paa otte Personer, end naar Selskabets yderste Roster spise deres Skildpadde 10 Allen fra os, er netop en af de nævnte trivielle Selvfølgeligheder, som vi Alle vide, men dog daglig se glemte af de hæderlige og velmenende Talere i Selskaberne.

Endvidere skal bemærkes, at de meget inderlige og begejstrede Talere med himmelvendte Blikke og indtrængende Dunderslag i Bordene ikke længere ere fair. Man besitter sig nu fremfor Alt paa en Tone og Holdning, som mest passer med det daglige Livs Maalestok. Først temmelig langt henne i Glas-Antallene kan man have en Slags Ret til at tremolere, vibrere og astørre Kjørellens Taarer med Servietten. Alle veed paa det Stabium, hvilket Værd de skulle tillægge det. I de fleste Tilfælde skal man altsaa ikke tage Sagen altfor højtidelig. Den alvorlige Del af Festen er sædvanlig besørget førend man kommer til Bords. Vil man vise sig særlig begejstret, og naar man tror, man tager sig godt ud derved, kan man lade de skønne Følelsers Bøger strømme over ved Staal for Fædrelandet, Flaaden, Armeen, højere staaende Personer osv. I alle andre Situationer bør man trænge sin Begejstring lidt tilbage indenfor rimelige Grænser.

Man glemme ikke, at der mulig er Andre, der, med al Respekt for vor ubestridelige oratoriske Begavelse, ogsaa kunde ønske at sige et Par Ord, og man skal derfor ikke paa sin Haand samle alle Staal i én Buset, men lade nogle blive tilovers til andre, om end mindre begavede Talere.

Dersom man vil anvende Gæstus, maa man være saa temmelig paa det Rene med, at Hjertet ikke sidder i

højre Side og at man ikke skal sprede Armene ud, naar man taler om at samles eller forenes; det skulde da være ved Benyttelsen af en saa stor Mundfuld som Schillers „Seid umschlungen, Millionen“. Ligesaa lidt skal man samle Armene, naar man vil illustrere Stils- misse eller Rejse til fjerne Lande.

Her i Bogen er foran hver Tale udeladt den evige Gentagelse af „Mine Damer og Herrer!“ Denne Hen- vendelse til de Tilstedeværende maa Enhver benytte ad libitum eftersom der er Herrer eller Damer eller begge Køn eller slet Ingen tilstede, i hvilket sidste Tilfælde man helt kan undvære den personlige Henvendelse, undtagen dersom man ønsker at tale ind i Spejlet til sit eget Billede, der ikke tager det saa nøje med Høfligheden.

Naar man holder Tale, maa man være belavet paa, at en eller anden vittig Hund — eller om Forladelse — aandrigh Bordsfælle afbryder En, og man maa i saa Fald passe, ikke at blive forlegen. Derfor skal man ikke heller lære Talerne ordret, men kun betragte dem som For- mularer og tilegne sig deres Indhold, saa at man, naar det kniber, kan benytte sine egne Ord, og lægge til eller trække fra efter eget Ønske. Saa behøver man i hvert Fald ikke at klare sig med saadanne Bendinger, som: „Nu beder jeg Hr. N. N. om, ikke længere at forstyrre mig, thi jeg er forstyrret nok iforvejen“

Forøvrigt er det ikke det Værste at blive afbrudt, man faar derved Tid til at samle sig lidt, og man kan tillige bruge Afbrydelsen som Undstyldning, dersom man „gaar i Stykker“. Skulde det ske, at man kommer ud af det, maa man tage det med Ro og handle i Over- ensstemmelse med det ellefte Bud: „Du sollst dir nicht verblüffen lassen“, og afslutte saa godt det lader sig gøre, — man kan jo altid ende med: „Altsaa, det jeg vilde, var en Skaal“ osv.

Sluttelig endnu blot en Selvfølgelighed: Det er umuligt for en Formularbog at give mere end Rammerne for Skaal- eller Festtaler i Almindelighed, og den ærede Taler maa derfor behage at indlægge de Aktualiteter, som kunne passe til Lejligheden eller Familiens Interiør, og som jo egentlig altid er den taknemligste Del af Sagen.

Ja, højtærede Læser, alt det vidste du iforvejen, jeg veed det, og jeg beder meget om Undstyldning for at have spildt din Tid med Læsningen deraf. Der var en Tid, da jeg ikke kendte det Altsammen, men — jeg lod ogsaa som om jeg godt kendte det.

Urb.

Udgiveren.

III. Velkommen.

I.

Mine Damer og Herrer! Det er mig en kær Pligt at byde Dem velkommen, Enhver især, og takke Dem fordi De efterkom vor Indbydelse. Om end maaske Villien til at berede Dem en behagelig Stund har overtruffen Evnen, tør jeg haabe paa venlig Overbærenhed, og det skal være vor Bestræbelse at skaffe de Timer, vi tilbringe sammen, saa fornøjelige som det paa nogen Maade kan opnaaes. Velkommen Alle!

II.

Velkommen til Gæstgæsten.

Det har været os Alle en saa stor Glæde at se Hr. N. N. i vor Kreds, at jeg tør nævne det som et fælles Ønske at tømme et Bæger paa hans Velgaaende. Væde Hr. N. N., vi byde Dem herved et oprigtigt og hjerteligt Velkommen mellem os, og vi bringe Dem vor Tak fordi De vilde ofre os nogle Timer. De har her saa mange Venner og Meningsfæller, at De vel ikke let træffer en Kreds, som med større Deltagelse og Velvillie følger ethvert af Deres Skridt. Naar jeg derfor skal udtale Alles Mening i dette Øjeblik, da vil det kunne indbefattes i de saa Ord: Hr. N. N., med gentagen Tak for

hvad De har udrettet her og i Deres Stilling, hyde vi Dem Alle et hjerteligt Velkommen og haabe, at De for en Stund vil finde Dem vel her hos Deres ivrige Beundrere og Venner! Hr. N. N., velkommen!

III.

Velkommen til Gæsterne.

Maa jeg herved hyde Dem velkommen i vort Hus og ved vort Bord, og bede Dem undskyldte den ringe Plads med det bekendte Ord: Hvor der er Hjerterum er ogsaa Husrum. Tak fordi De kom. Vis os den Velvillie at tage til Takke med hvad vi formaa. Velkommen!

IV.

Velkommen! (Herreselskab).

Det tør vel anses som givet, at vi ikke ere komne sammen for at drikke Hylbethe eller Havresuppe. Hvad beha'r! — Og da vi have været saa hensynsfulde mod Damerne, ikke at forlange deres Nærværelse i det fugtige Klima, som formodentlig vil indtræde her i Aften, saa haaber jeg, at det smukke Køn vil vide os Tak for vor Discretion. — Hvorfor ere vi da komne? Vi ere mødte her i Aften i et filantropisk Djemed, vi ville virke for Menneflægtens Forbedring ved at udrydde en hel Mængde stadelige Drikke, som ellers Andre kunde faa Sade af. Vel! Ædle Menneflvenner! Værer velkomne her i dette Dydens Tempel! Lader os stille paa Barerne i skøn Enighed — lader os ikke ved at drikke The foraarsage Prisftigning i Damernes Indlingsprodukt. Jeg veed og kender, at Enhver af Dem, mine Herrer, ville gøre Deres Bligt mod Samfundet fuldt ud. Tak fordi De kom, ædle Medborgere! Værer mig velkomne. Staal!

V.

Velkommen. (Dameselskab).

Mine Damer! Jeg tillader mig herved at byde Dem Alle velkommen, og jeg skal til denne Gilsen føje et Par Bemærkninger. Dersom den forbudne Frugt i Paradis havde været et Glas Vin eller en halv Bajer og en Cigar, vilde det ikke have været Eva, der var kommen til at forføre Adam. Men hun havde maaske nok alligevel faaet Skyld for det. Det er jo nemlig saa, hvad De vel Alle have bemærket, at de ædle Skabningens Herrer, naar der sker Noget, som de ikke synes om, altid give Damerne Skylden. Derfor hedder det ved enhver Kalamitet: Ou est la femme? — Formodentlig sidde vore Herrer nu ogsaa i Aften og refrainere Ordsproget, og vi ville vide at finde os deri. Vi ville for en Stund bevise dem og os, at vi ogsaa ere i Stand til at tilbringe en Aften uden Herrer, om vi end ikke ville drikke og røge. At det maa lykkes os, er mit Ønske, og jeg vil, idet vi dog naturligvis Alle med Kærlighed og Venstabsk vilde mindes Herrerne, bede Dem med mig at stræbe hen til, at vi faa en fornøjelig Aften. Dertil ønsker jeg dem Alle velkomne!

 For Danmark.

I.

Ærede Damer og Herrer! Der er en Gang af en aandrig Mand sagt: Bort Fædreland er overalt, hvor Himlen hvælver sig! — Jeg deler ikke denne Mening. Jeg holder mere af mit Fødeland end af

andre Steder, og jeg vil blot bemærke, at „for Folk, som taler alle Sprog er det jo lige fedt“, maaske! — Men mellem mine Landsmænd, hvor Sproget er mit Hjertesprog, og hvor jeg fra ganske lille legede ved det blaa Hav og ved de gyldne Marker, de grønne Bøgeskove, der regner jeg at være vort Fædreland, der er Danmark. Der er talt tusinde smukke Ord om Danmarks Fortid og om vore Fædres Bedrifter. Vi have en stor Arb at løfte, men kunne vi end ikke vente, at naa vore Fædre i krigerst Daad, fordi Tiderne og Krigsførelsen har forandret sig, og fordi vi blandt Stater maa regnes til de smaa, saa kunne og ville vi dog virke for, at gamle Danmark skal bestaa og gaa fremad til Sejervindinger paa Kunstens, Industriens og Landvæsenets Omraade. Da kunne vi endnu haabe at komme med i Europas Raad, da kunne vi endnu være stolte baade af vore Forsædre og af os selv. Paa vor Fane skal fremtidig staa: Fred og Fremgang for gamle Danmark! Og med vor Frihed som Løsen ville vi holde vor Fane højt og støvne fremad med Haab og Tillid for vort elskede Fædrelands Fremtid. Gamle Danmark leve!

II.

Ørede Selskab (Forsamling). Enhver af os vil have bemærket, hvor smukt vort Dannebrog, naar det paa en smuk Dag vajer paa Sø og Land, tager sig ud mod den blaa Sø og den dybe blaa Himmel. Saaledes som Flaget, saaledes er vort hele Fædreland, en dejlig Blet paa Jorden, fri for dræbende Hede og isnende Kulde, fri for vilde Rovdyr og giftige Planter, fri for de store Landes Despoti og blodige Krige. Ja, Danmark er som en yndig Kvinde, dem er uberørt af den altfortærende Videnskab, og som med Frejdighed skuer ind i Fremtiden som i en smuk Have. Friheden og Borgerdyden hæver sit Hoved og

hylbes af den danske Mand; paa de græsbevæede
 Ræmpehøje trives endnu de store Tanker, og vide
 om Lande gif Rygtet om Thorvaldsen, Ørsted, Øhlen-
 schlæger og Gade. Danmark er et Led i den store
 Ræde, som omslynger de civiliserede Lande; Danmark
 er fulgt med i Kulturkampen og er ikke bleven distan-
 ceret. Vi have her Fred for de store Sindsbevægelser
 og Samfundsombæltninger, og de store Monarker tør
 bevæge sig frit og uden Bevogtning mellem os. Lad
 ethvert Land vise sine bedste Sider frem: intetsteds
 er det bedre at være end i Danmark. Det er vor
 kære gamle Moder, til hvem vi indtil vor sidste Stund
 ville klynge os. Gid alt Godt og Skønt blive vort
 elskede Fædreland til Del! Gamle Danmark leve!

For den kongelige Familie.

I.

For Kongen.

Iblandt danske Mænd og Kvinder har det altid
 været god og priselig Skik at hylde Landets Over-
 hoved og vise hverandre, at vi ere loyale danske
 Underaatter. Der kan i Politiken være Strømninger,
 der undertiden se ud som om de vilde støde sammen
 og knuse hverandre, men Et er Politiken, et Andet
 er vort Kongehus i dets private Liv, og derom ere
 alle Partier enige, at vor hædrede Konge staar over
 de politiske Stridigheder, og at han til enhver Tid
 har havt sit Folks Vel for Øje. Her i Danmark se
 vi ikke med Fortrydelse eller uvillige Blikke hen til de
 Højeststaaende. Vort Blod flyder roligt, og vi lade
 os ikke ophidses af Agitationer, vi ere ikke anlagte
 for Uroligheder, men fremsor Alt se vi i vor Konge

og hans Familie en Kreds, som vi kunne se op til og betragte som et Mønster for ethvert Fyrstehus, for enhver Familie. — Og saaledes vil det blive i mange Aar med vor nuværende, af alle Magter hædrede Konge som Familiens Overhoved. Gud bevare Kongen! Hs. Majestæt Kongen leve!

II.

For Kongen.

Om vor Konge skal det her i vor Kreds være udtalt, at vi ære og agte ham, og i ham have lært at slette en Fyrste med den rette Adel i Hjertet og med et Retsind overfor sit Folk, et Retsind, som ikke alle Fyrster forhen have kunnet lægge i Vægtstaaalen. Vor Konges Slægtstak strækker sig vidt, og vi kunne vel med Sandhed sige, at Hs. Majestæt har ved sit gode Navn og sin høje Familie bidraget til, at vort kære Fædreland ikke ligger som en ukendt Plet mellem Landene. Med hans Børn have vi bundet et Navn, og det er vort Haab, at han endnu i mange Aar maa virke for Danmarks Vel. Hs. Majestæt Kongen leve.

III.

Kongens Fødselsdag.

Paa denne smukke Dag ville vi udbringe en Staal for Hs. Majestæt Kongen og ønske, at han i ret mange Aar maa gives Kraft til at virke for Fædrelandet og sit taknemlige Folk, og at han i sin gode Bevidsthed og i Folkets Kærlighed maa finde Belønning for de tunge Timer, som følge med en Kronens Byrde. Kongen leve!

IV.

Dronningens Fødselsdag.

For Landets Moder, som ved sin høje Gemals Side i Stilhed virker for alt Godt og Skønt her i Landet, og som ved sit Eksempel og sine kongelige Dyder har virket saa meget til Velsignelse, for Hds. Majestæt Dronningen ville vi udbringe et hjerteligt og velment Hurra og ønske, at Tiden vil som hidtil gaa hende forbi, saa at hun med Ungdoms Glæde og Begejstring i mange Aar maa leve til Glæde for sin høje Familie og til Gavn for vort elskede Fædreland: Dronningen leve.

V.

Kronprinsens Fødselsdag.

Enhver Dansk kender og skatter det Højsind og den Hjertets Godhed, der karakteriserer Hs. kgl. Højhed, vor elskede Kronprins. Hans Deltagelse i Folkets Glæder og hans Nærværelse midt iblandt os paa alle store Dage og ved alle offentlige Fester, hans vennefølelse og bramfri Optræden har vundet ham Alles Hjerter, og med Glæde udtale vi Ønsket og Haabet om, at det maa forundes ham i mange Aar at glæde sig iblandt os, og en Gang i Tiden indtage den Hædersplads, som han danske Hjerter og hans hjemlige Sind gøre ham saa værdig til. Hs. kgl. Højhed, Kronprinsen leve.

VI.

Kronprinsessens Fødselsdag.

Hurtig vandt Hds. kgl. Højhed alle Danstfes Hjerter og deres Tillid, og hun har vist, at vi ikke have fejlet, da vi kom hende i Møde med Glæde og Haab. Hun er vokset fast til vort Fædreland, hun

har opgivet Alt og lever kun for denne hendes anden Hjemstavn, hvor hun kan glæde sig ved elskelige Børn og ved et helt Folks Kærlighed og Agtelse. Hds. kgl. Højhed, Kronprinsessen længe leve.

VII.

For Kongehuset.

Vel ikke mange Steder i Verden staar Kongehus og Folk paa en saa hjertelig Fod med hinanden som i vort lille, men dyrehare Fædreland. Men det er ej heller i mange Lande Tilfældet, at Kongehusets Medlemmer saaledes som her udmærke sig Hver især ved Dyd og Folkelighed, ved virkeligt Benstab for Folket. Derfor er vort Kongehus saa agtet i Udlandet, derfor beklæde dets Børn mægtige Troner, og derfor vil et Leve for det danske Kongehus altid af enhver retsindig dansk Mand og Kvinde blive hilset med Tilslutning og Begejstring. Derfor ville vi ogsaa her med hjertelig Højsagtelse og Glæde istemme et Leve for det danske Kongehus. Kongehuset leve.

Barnedaab.

I.

Hvormegen Bantro der end er i vor Tid, er denne Bantro dog ikke større, end at enhver Fader og Moder trostlig følge deres egen Barndomslære og overgive deres lille Barn i Herrens Haand og bære det hen i hans Hus for at gøre det delagtig i de Forjættelser, som ere givne os, naar vi i Daaben træde ind i de Christnes Samfund. Saaledes ogsaa

her. Den Lille er i Dag bleven Christen og lad os ønske og haabe, at det maa blive til Lykke og Belsignelse for Barnet som for dets Forældre. Og lader os være enige i, at udtale det Ønske, at den lille Verdensborger (eller -borgerinde) maa vokse op og trives i Sundhed og til Glæde for sine Forældre, der i Dag føle sig lykkelige ved hans barnlige Smil og hans glade Øje. Den lille N. N. leve og blive stor. N. N. leve.

II.

Den lille Sjæl, der i Dag er den Atse, hvorom alle Forældrenes og Bedsteforældrenes Forhaabninger og Glæder dreje sig, har nu faaet et Navn, og som vi vide, et Navn, det kan i Tiden være tilfreds med, idet de Forældre, som stænkede deres Navn og deres hele Sjæl til den Lille, af os Alle ere kendte som brave og retskafne, stræbsomme og vennelsøe Folk. Nu er vort Ønske, at den lille N. N. med Tiden maa blive til den store N. N., følge sine Forældres Eksempel i alt Godt og blive deres Glæde og deres Støtte, naar Solen hælder mod Aften, og gid Sundhed og Tilfredshed maa være de Engle der følge N. N.s Fjed gennem Livet. N. N. leve.

III.

Den lille Herre (eller Dame), som i Dag er Anledningen til denne hyggelige Familiefest, og som allerede foruden sine buttede Kinder og fornøjelige Smil har faaet det ærlige Navn N. N., har arvet Adskilligt efter sin Fader. Jeg vil nu først sige: hans Næse. Ja, selvfølgelig har Fatter nu ikke mistet Næsen — han behøver ikke at føle sig for — men det er jo saadan en Talemaade. Og saa har den Smaa ogsaa arvet noget af Faderens tørstige Anlæg, thi vi vide jo, at den hvert Øjeblik trænger

til „en Taar“, og det gør dens Fader ogsaa i Aften, forresten ligesom vi Andre. Nu vil jeg ønske, at lille N. N. ogsaa maa arve sin Faders og sin Moders gode Sider — jeg ser, at den har arvet sin Moders skælmste Gavstrikke-Djine, og ligesom Forældrene blive sine Benneres Glæde og afholdt af Alle. Og saa Sundhed — ja, for en Egtemage er det jo temmelig tidlig at tænke paa — naa, men Sundhed og et ærligt Sind, Held og Lykke! N. N. leve.

IV.

Fadderne.

Det er let nok at møde i Kirken og være „Fadder og Mudder“, som man siger, og høre og holde Huen o. desl. Men der hører jo desforuden store og langvarige Forpligtelser til overfor den unge Christen, som man har lovet at følge paa Vej. Derfor vælge Forældrene ogsaa til Faddere dem, som de have Tillid til og ønske at give et Bevis paa Agtelse, og naar den Nyfødtes Forældre have givet Barnets Faddere et saadant Tillidsvotum, kunne vi være forvissede om, at de fortjene det. Denne Skaal er for de ærede Faddere, som ogsaa vi have Anledning til at kende som Folk, der kende deres Pligt og ville opfylde den. Gid de maa have Glæde af den unge Christen, og altid se ham gaa frem paa Herrens Vej. Fadderens Skaal.

Konfirmation.

I.

Det Løfte, som Andre paa vore Begne afslagde i vor tidligste Barndom, skal af os selv bekræftes,

naar vi have naaet en passende Alder, og vor kære N. N. er i Dag kommen saa vidt. Det er et stort Skridt fremad, thi samtidig med at han i Herrens Tempel aflagde det smukke Løfte, har han afsluttet sin Barndom og træder over i Ungdommens Rækker. Vi kunne kalde dette Stadium Livets Foraar, og det er vort fælles Ønske, at vor Konfirmant vil have Lykke og Velsignelse ved at holde det givne Løfte og det er vort Haab, at han vil blive sine Forældres Glæde. En Skaal for N. N. — Gid han tage Eksempel af sine Forældre, da vil han blive en god og nyttig Borger i Samfundet og en brav Søn. N. N. leve!

II.

N. N. er i Dag bleven konfirmeret. Vi ville lykønske ham og hans Forældre, men vi ville ikke være lyriske. Vi ville udtale vor Mening: N. N. har været og er en rask og flink Dreng. Gid han vil vedblive at være ung og frejdig — gid Lykken maa følge ham og gid hans Familie maa faa Glæde af ham og han selv gaa saaledes frem paa Livets Bane, at han maa blive lykkelig og tilfreds med Livet. N. N. leve.

III.

Vor kære lille N. N. har i Dag i Kirken aflagt Løftet om, at holde sig til Herren og hans Hus og forsfage det Onde. Vi ere overbeviste om, at hun vil holde dette Løfte; hun har havt et kærtligt Barndomshjem og et smukt Eksempel, og hun er selv en hjertensgod og rar Pige. Hendes Forældre have vaaget over hende og fulgt hende til Barndommens Grænse, og de ville vedblive at følge hende med den Omhed, som kun Forældre ere i Stand til. Og naar N. N. da vil beholde sit rene og barnlige Sind,

sin uskyldige Opfattelse af Livet, da vil Verden og dens Forspørelser ingen Magt faa over hende, men den Herre, i hvis Faderhaand hun i Dag nedlagde sit Troslofte, vil være hende en god og kærlig Ledfager. Hans Engle følge hende paa Vej. N. N. leve.

IV.

Dette skal være en Skaal for vor Konfirmantinde. Hun er ikke Barn længer, hun har i lang Tid ikke været det. Hun staar som den blomstrende og livsglade unge Pige, der i sin Jomfruelighed giver os det dejligste Billede af det smukke Foraar, hvor Alt endnu staar i den største Friskhed, lovende en lys og yndig Vaar. For hende er denne Dag en Fest, for hendes Forældre og Søskende er det ligeledes en Højtidsdag, thi de have Alle ligesom vi det Haab, at Frøken N. N. maa blive saa lykkelig som vi Alle ønske det. Lykke og Held følge Frk. N. N. Vor Konfirmantinde leve.

V.

En faderløs Konfirmant (eller Konfirmantinde).

Paa denne Festaften ville vi tømme et Glas for den unge N. N., som i Dag er udtraadt af Barndommen. Vi vide, at han vil blive sin Moder en god Søn, thi han vil aldrig glemme, at hun alene med Guds Hjælp har stridt en haard Kamp for at naa til, i Dag at kunne paa en værdig Maade følge ham til Herrens Hus. Og dog var hun ikke ene, nej, den Fader, som saa tidlig gik bort, vil fra sin Himmel have set med Glæde paa sin Søns Indtrædelse i de Christnes Samsfund, og Herren, de Faderløses Ven, var med, da Løftet blev givet. N. N. vil altid ved en god Opsørsel og et kærligt Minde om sit Barndomshjem og sin Moders

Opofrelse gengælde hendes aarvaagne og ymme Kærlighed. Held og Lykke følge vor Konfirmant. Han leve.

VI.

En moderløs Konfirmant (eller Konfirmantinde).

Det er i Dag en smuk Fæst, som fejres her i Huset — N. N.'s Konfirmation! — Hans (eller hendes) Fader har trofast staaet ved hans Side, og skøndt den for tidlig bortgangne kærlige Moder har været dybt savnet, er Maalet dog blevet naaet. Det er et tungt Savn paa denne Dag, men Herren har sine Beje at berede os, som vi ikke altid fatte. Medens vi mindes den elskelige Afdøde, ville vi for N. N. ønske og haabe, at han maa gaa frem i Kundskaab og ædelt Hjertelag, og vi ville haabe, at han vil blive sin Faders Glæde og som han stræbe hen til at blive en hæderlig og agtet Borger i Samfundet og en Støtte for sine Søstende, der ligesom han kun have Gud og deres trofaste Fader at stole paa. Lykke følge vor Konfirmant, N. N. leve.

VII.

Naar Kirkehøjtideligheden er forbi og den unge Medborger med tilbørlig Alvor har aflagt sit Løfte, begynder han ligesom den flyvesærdige unge Fugl at se sig om og at lade Blikket svæve mod fjerne HORIZONTER. Han bygger Luftkasteller og han ser Livet som et tableau vivant med lyse Billeder af fine Cigarer, engelske Pennenknive med flere Blade, stadig Ferie fra Skolen osv. Han begynder om kort Tid at tænke paa et lille Overskæg og lidt rigeligt med Lommestillinger, Theaterbilletter og fornøjelige Dage. Og hvorfor skulde den Unge ikke have Lov at bade sig i det klare Haabs Solstråaler? Naar N. N. vil holde sit Løfte og blive et pænt Menneſke, saa kan

Jngen for Alvor have imod at han ser fremad i Livet med Haab og Frejdighed. Thi selv om nu ikke alle de rare Drømme helt ud gaa i Opfyldelse, saa har han dog havt Glæden mens han ventede derpaa. Der kan blive Alvor nok — lad ham tage Ungdommen mens han har den. Og saa gid han altid venlig vil mindes sit Barndoms Hjem og sine Kære og gaa frem i Flid og Duellighed, saa kunne vi tillidsfulde lade ham sætte Sejl til og styre ud i Verden. N. N. leve.

Forlovelse.

I.

Det er den lykkeligste Tid for et Menneſke, naar han ser ſin Kærlighed beſvaret og vinder det Hjerte, ſom det var hans ſtørſte Lykke at eje. Kærlighed er ſom et Smil fra Himlen og Jntet kan være ſkønnere end et Par Forlovede, ſom kom hinanden i Møde i Kærlighed og ſaae deres Haab genſidigt kronet af Lykkens hulde Fe. For Hr. N. N. og Frk. N. N. er i Dag Forlovelſen deklareret; det har vaakt Glæde hos os Alle, og vi ville i Aften tømme et Bæger paa, at Amor vil ledsage dem gennem Livets Storme og Brændinger, og føre dem ſikkert til Hymens rolige Frihavn. De Forlovede leve!

II.

Saa kom da den glade Stund, da N. N. og hans kære N. N. for Alverden kunne ſtaa frem og erklæres for rette Forlovede at være. Længe gif Hr. N. N. og fredſede om ſin Tilbedte ſom Ratten om

den varme Grød. Haardt kneb det, inden han fik udtalt det skæbnesvangre Ord: Jeg elsker Dem, Frøken! og yndigt maa det have været at skue, da hun lænede sig op mod hans Skjortebryst af ulastelig Hvidhed og svagt henaandende og med Kærlighedens Roser paa de smilende Kinder svarede: Din for evig. Men nu er det sagt; Lykken besegle deres Forbindelse, Held følge dem nu og stedse! De Forlovedes Staal! De leve!

III.

Naar tvende Hjerter mødes i Kærlighed og Sympati, da bliver der ikke Andet for, end at de maa skynde dem at lære at udtrykke deres Kærlighed. Og hvad Sympatien angaar, da maa de søge at blive hjulpsne ved Sympatiraad. For Kærlighed findes nu intet bedre Sympatiraad end at forlove sig, og de to Unge, hvis Forlovelse i Aften er Anledningen til at denne Kreds er samlet, have benyttet det. Lad os nu ønske og haabe, at de maa have Lykke og Velsignelse med paa Vejen hen mod det forjættede Land, som hedder Egtstanden, og lad os klink med dem paa en lys og venlig Fremtid. De Forlovede leve.

IV.

Et gammelt Ord siger, at Kærlighed er enøjet. Dersom det er sandt, maa der være en skrækkelig Mængde Enøjede i Verden, thi hvor er det Menneſke, som ikke har eller vil komme til at føle Kærlighed? Paa vore Forlovede kan jeg ikke heller se den nævnte Mangel, og vi vide dog Alle, at deres Kærlighed fra sin første Begyndelse har været stærk og har bragt dem til at sejre over alle Banskæligheder, saa at de i Aften sidde her med Lykke i Hjertet og Glæde i Djet som Forlovede. Det gamle Ord har derfor kun i figurlig Betydning Berettigelse, og det synes ogsaa som om Hr. N. N. har set med begge Øjne, da han

valgte Frk. N. N. til sit Hjertes Tilbedte. Maatte nu det Baand, der omslynger de Tvende, blive dem til Lykke og Betsignelse.

Bort Hjertes bedste Ønster dem ledsage,
Sib Glæde blomstersmykke deres Dage.

De Forlovedes Staal! De leve!

V.

Kærlighedens Tempel er smykket med Glædens Roser og Haabets friske Grønne; Lykkens Engle lege der, og den gyldne Sol spreder sine kvægende Straaler i de Forelskedes Hjerter. Kærligheden er det Enefte af Paradiset, der er levnet Menneskene, og vi have Alle for kortere eller længere Tid glædet os ved Paradishavens Blomster. Hvorfor skulde man ikke med Frejdighed i sin Ungdom træde ind til al denne Lykke, der er rigest og skønnest i Forlovelsesdagene. Lad os lykønske de Forlovede her til deres smukke Balg, lad os haabe, at Kærlighedens stærke Gud maa følge dem paa alle Veje og bringe dem i Trofasthed med hinanden gennem Livets Betyrninger. Held og Lykke være med dem. De Forlovede leve!

VI.

De Forlovedes Forældre.

Paa denne venlige Aften veed vi, at tvende Hjerter banke de Forlovede i Møde og dele Lykken med dem. Det er deres Forældre, som staa mellem Glæde og Betyrning, Glæde fordi deres Børn have vundet Den, de helst vilde følges med gennem Livet; Betyrning fordi den Dag maa oprinde, da de ikke uafbrudt kunne have deres kære Børn om sig. Men vi vide, at de Unges Lykke er disse Forældres højeste Maal, og de have derfor med Glæde lagt deres

Hænder sammen og sagt: Bærer lykkelige med hinanden. Skulle vi hilse paa Forældrene og ønske dem, at ogsaa de maa føle en Del af den Lykke, som vi haabe, maa blive de Unge til Del. De leve!

Bryllup.

I.

Hvad er et Hjem? Er det en Stue med Møbler og Malerier? Eller er det høje Sale med kostelige Tapeter og Billedstøtter? Er det et Sted, hvor Ejeren har sit Leje, og hvor et Lyende, mandligt eller kvindeligt, med kold og ubeltagende Høflighed rækker ham de tillavede Retter? — Nej, det er ikke et Hjem, eller i ethvert Tilfælde et ufuldkomment Surrogat for Hjemmet. Nej, et Hjem uden en Husmoder er som et Legeme uden Sjæl, som en Lampe uden Olie. Derfor er det sandt, hvad Skriften siger, at en Hustru er en god Ting, og derfor har vor Ven, Hr. N. N. i Dag bundet Lykkens største Gevinst, da han førte sit Hjertes Beninde som Hustru til sit forud saa ensomme Hjem. Den unge Frue vil bringe Lykkens venlige Aander til den hjemlige Arne, og den lykkelige Brudgom vil med fornyet Styrke virke i sit Kald. Gid Trofskab, Enighed og Tilfredshed maa blive Hjemmets Smykke — Held og Lykke følge det unge Par! De leve!

II.

Jeg udbeder mig Ordet til en Staal for det unge Egtepar, hvis Højtid vi i Aften fejre. Egte-

skaber sluttet i Himlen, siger det gamle Ord, og i Kraft af dette tør vi trostigt haabe, at denne Egtetpagt maa blive til Lykke og Betsignelse for de To, som i Kærlighed have sluttet sig sammen for at vandre ved hinandens Arm gennem Livet og at være hinandens Støtte i mørke Dage og Deltager i de glædelige Begivenheder, som vi ville ønske, at der maa blive ret mange af. Hr. og Fru N. N. leve!

III.

I det Hjem, hvor fra første Færd Kærligheden sidder i Højsædet og Trofastheden ved dens Side, der vil Enighed, Tilfredshed og Glæde hurtigt drage ind og omvinde Mand og Hustru med Lykkens Blomsterflor. Vort Brudepar kan rose sig af, at sand Kærlighed har ført dem i Hymens Favn, og vi vide Alle, at deres Kærlighed har været stærk og standhaftig. Derfor vil ogsaa deres Egtetkab blive lykkeligt, derfor ville vi i Aften glade hilse dem og udtale som vort fælles Ønske: Lykke og Betsignelse følge dem begge. Hr. og Fru N. N. leve.

IV.

Det unge Egtetkab, som i Dag er begyndt saa smukt, lover lyse og lykkelige Dage. Vi kende Brudgom og Brud, og vi tør spaa dem begge, at Enighed, Glæde og Tilfredshed vil blive deres Lod, og da kan man sige om Egtetstanden, at den er „forholdsvis temmelig god“. Thi altid kan man ikke vente at det skal være Solfin. Egtetstanden er et Barometer, dets Svingninger pendulere fra behageligt til mindre behageligt, ja endog til ubehageligt Vejr. For Eftempel: I den første Tid staar det altid paa smukt Vejr. Saa kommer der en Periode, hvor Karaktererne

skulle lære at bøje sig til hinanden, og da staar det temmelig hyppigt paa Foranderligt. Naar Egte- manden en Gang imellem træffer gamle Bekendte og tømmer Bøgere med dem, saa staar det paa Fugtigt. Naar den søde lille Fru har for mange huslige For- trædeligheder, saa staar det paa Regn, og naar Fatter oven i Købet er i daarligt Humør, kan Baro- meteret gaa ned til megen Regn. Dersom han gør mange Ophævelser over Bagateller, staar det paa Blæst, men stiger Uenigheden mellem de kære Egtefolk, saa kan det synke helt ned til Storm. Naar Manden er yderlig pæn og ikke sværmer for fyldte Bøgere, viser det meget tørt. Inviterer han sin lille Fru paa Skovtur, Theater eller endog til Bal, staar det paa meget smukt; Uenighed kan bringe det til at vise Skyet. Men mellem to for- nuftige og elskværdige Egtefolk som Brudeparret vil det aldrig vise paa Torden eller Uvejr, men i Almindelighed staa paa Klart Vejr. At dette maa blive Tilfældet de allerfleste af deres Egteskabs- dage, og at Lykke og Held vil følge dem, det ville vi ønske de Nygifte. Hr. og Fru N. N. leve.

V.

Hr. N. N. har i Dag affluttet sit Ungkarleliv for med en elsket Hustru at følges Haand i Haand gennem Livet. Man anser det for mest passende, at nøjes med en Dame i Huset, og dog er det mit Ønske, at der foruden den lille Husfrue altid Dag og Nat endnu maa være en anden Dame tilstede hos de Unge. — Det er strækkeligt! tænker De. — Den Dame, som Fruen nok vil finde sig i at have til Selskab, er Fru Fortuna, Lykkens Gudinde. Jeg kan ikke ønske vort Brudepar noget Smukkere, thi hvor Lykken er, der kan Intet fattes. Altsaa paa Lykke og Belsignelse for Brudeparret, De leve!

VI.

Til Egteffabets Emblemer hører absolut — det kan ikke nytte at skjule det — nogle meget bekendte Mobilier. Enhver ung Hustru ønsker at brodere sin Mand et Par pæne smaa Tøfler! Senere, naar Nætterne blive kolde, strikker enhver pæn Kone sin Mand en lille Nathue, — det er den rene Omhyggelighed. Senere kan det ske, at hun er bange, at Manden skal gaa og tabe Gadedørsnøglen, og saa gemmer hun den for ham. Se nu er det mit Ønske, at vor lille søde Fru N. N. ikke vil gøre Tøffelen for stor, og at hun kun vil gøre Nathuen ganske lille, samt en Gang imellem laane sin rare Peter Gadedørsnøglen, naar han lover at passe godt paa at komme hjem inden den er nødvendig. Gudbevares, Fruen vil efterhaanden indse, hvad der er det Rette, og skulde Storken i Forbigaaende titte indenfor, saa — ja saa gaar det Hele af sig selv i Orden. At de Unge ere enige om Sagerne, er Hovedsagen, og det ønske vi, de maa blive — enige og lykkelige! De Nygifte leve!

VII.

Brudgommens Skaal.

At Ungkarlelivet efterhaanden kan blive noget fedeligt, skøndt det kan se ud som om det var Frihedens og Fornøjelsens Tid, det er en gammel Erfaring, og Hr. N. N. har derfor som en snu General lagt sig ind i Egteffabets Fæstning bag Kærlighedens solide Mur. Han har først en Tid givet sig af med Smedeprofessionen — se, det veed De maaste ikke! Jo, han har nemlig været sin egen Lykkes Smed, da han hjemførte sin søde lille Frue. Ligesom han altid har været en god Søn, en brav Ven og en fornøjelig Omgangsvæn, saaledes vil han sikkert blive

en god Ægtefælle. Vi ville klink med ham og udtale vore bedste Ønsker for, at Ægteskabet maa blive ham til Lykke og Tilfredshed. Brudgommen leve.

VIII.

Brudens Skaal.

Den unge Husfrue, som nu er dragen fra sit Ungdomshjem, har haabet, hos sin Brudgom at faa det erstattet i hans Kærlighed og Venlighed, og hun har ikke taget fejl. De Afstedstaarer, som hun fæledede, ville være som dyre Perler, der skulde bevares i Grindringen i det første Hjem, medens hun nu har bundet den Skat, som enhver Kvinde higer efter, en trofast Ægtemage. Fru N. N.'s Karakter har altid været saaledes, at man kan glæde sig ved Haabet om, at hendes Ægtefælle i hende vil se sit Hjertes Veninde, og han har vist, at dette var hans Mening, da han for bestandig knyttede sin Skæbne sammen med hende. At Fru N. N. maa blive ret lykkelig i sin Ægtestand, det ønske vi Alle, og det ville vi drikke paa. Fru N. N. leve.

IX.

Svigerfaderen.

Hr. N. N., som nu ser et længe forberedet Skridt udført, ville vi hilse paa og udtale vor Bæstfærdighed for, at han har været en trofast og overbærende Fader, en venlig Støtte for de Unge, og han vil altid af dem blive mindet med Taknemlighed fordi han gav sit Samtykke til, at de maatte drage sammen gennem Livet. Det har maaske været ham besværligt førend han vænnede sig til Tanken om, at hans kære N. N. nu saae hen i en anden Retning, end efter Barndomshjemmet. Men N. N. har jo

altid en venlig Tanke til Hjemmet, og vi ville klinte med Svigerfader, og ønske, at han i de Unge's Lykke maa finde Belønning for hvad han har været dem. Hr. N. N. leve.

X.

Svigermoderen.

Den Moder, som med Omhed og Kærlighed har vaaget for sit Barns Lykke, Fru N. N., skal denne Skaal være viet. Vi veed, at hun indtil det sidste Øjeblik har ofret sig for at berede Alt saa godt og hyggeligt som det kunde blive for de Unge. Og vi veed, at hun hurtig skænkede sin Moderkærlighed ogsaa til sit Barns Egtefælle, og at hun i Aften, maaske med lidt Bemod, men dog tillidsfuld og med godt Haab, ser dette Barn, som hun hidtil har levet for, drage bort fra hende. Dog — Hjerterne ville ikke skilles. Der er endnu Blads nok hos de Unge for en kær Moder, og derfor hilse vi paa Fru N. N. og ønske, at denne Forbindelse ogsaa for hende maa være en glædelig Begivenhed og at hun maa se sit Barn lykkelig og tilfreds ved i mange Aar at beholde sin Moder. Fru N. N. leve.

XI.

Brudgommen til Svigerforældrene.

Paa denne Aften maa det være mig tilladt at takke dem, som have overgivet mig deres kære Datter: jeg takker dem fordi de saa smukt have fredet om hendes Barndom og Ungdom, og fordi de med Tillid have imødeset de kommende Dage, hvor min nuværende Hustru og jeg skulle vandre sammen. Jeg skal her udtale, at det til enhver Tid skal være min Bestræbelse at se dem tilfredse paa deres Datters Begne, og jeg haaber, at jeg som Svigersøn skal

være dem tillige en god Søn. Dette lover jeg, og jeg beder Selskabet med mig at hilse paa mine Svigerforældre. Leve Hr. og Fru N. N.

Sølvbryllup.

I.

Fem og thye Aar ere et langt Spand af Dage, og naar de ere gledne ud i Tidens Strøm for at tabe sig i Fortidens Hav, efterlade de Minder, som kunne være lyse og mørke eftersom disse svundne Dage have givet det. Det Egtepar, som i Dag har Ret til at smykke sig med Sølvkransen, har vel ej heller altid havt lutter lyse Dage; Sorgen har tyngt haardt, naar de sad ved Børnenes Sygeleje og naar Kummerens mørke Skyer samlede sig i Horisonten og saae ud til at ville knuse Lykken for bestandig. Men hvorledes end Dagene vare, holdt de trofast sammen i Kærlighed og Haab, og i fælles Omhu for de Børn, som nu i Aften glade flokkes om dem. Naar man samlede har tilendebragt 25 Aar, maa det vidne om gensidig Tro og Kærlighed, og derfor hilse vi i Aften Sølvbrudeparret. Vi kunne ikke kalde dem de Gamle, thi endnu staa de kraftige, saa at mange Unge maa staa tilbage for dem. Der har været Livskraft og et smukt Samliv. Gid de endnu i mange Aar maa staa hos hinanden i Lykke og Tilfredshed og i Livets Aften faa Løn for fælles Opofrelse og Retfærd. Sølvbrudeparret Hr. og Fru N. N. leve.

II.

Det Sølvbrudepar, hvis Fæst vi i Aften glæde os ved, har været Folk med Humør og Liv i Sejlene. Naar Livets Storme vilde kue dem, saa stod Mutter trolig ved Fatters Side og sagde: „Hæng i, Københavner, Livet er kært! Trykker Sorgen os, saa trykker vi igen!“ Og saa spyttede Fatter i Hænderne og sagde: „Saa fanger vi an paa en Frisk!“ — Det er Humøret, der har holdt dem oppe i de mange Storme, som Livet har budt dem, og de have fulgt hinanden i Flid, Enighed og Kærlighed. Sid de endnu i mange Aar maa beholde den samme Skat, det gode Humør, saa vil Sølvfransen være let og Guldbryllupsfesten komme inden de ret saa Tid til at miste Humøret. Leve Hr. og Fru N. N.!

III.

En Sømands Sølvbryllup.

Det er nu fem og tyve Vintre siden vor gamle Ben N. N. lagde ud med Rutteren, den unge Fru N. N. De lod staa til med fuld Pres af Sejl, og naar der var Modvind, krydsede de findig og rolig frem. Enkelte Gange kom der jo temmelig friske Briser, men Taffelagen holdt, og baade Skipper og Skude var af godt Lømmer. En enkelt Gang kom der jo en flosrebet Merssejlskuling, og Fhynggibberen blæste fra Liget, — naa og sommetider tog Fatter jo ogsaa selv en lille Storm med hjem, men Lykken var med dem, thi Enighed og Retsfæstethed var deres Kompass, og de kom altid i Havn, selv om der var nok saa mange Storme, der blæste, saa det sløjtede i Bardunerne og smed det løse Gods overbord. — N. N. var en raff Sømand og hans Mutter den stolteste Skude, der kunde navigeres af en modig Spøgt. Der var Rejsning og der var slank Byg-

ning. Nu sidder N. N. med sin Ungdomsbrud, og nu har de vundet Sølvkransen, om de nu just ikke har vundet Sølvstøjet. Men Et har de vundet — alle Benneres Agtelse og Tilslutning, og raste Børn, der opveje mange, mange Skatte. Gid de nu stille maa lavere hen mod Guldkransen, og naar den Dag kommer, da Fatter pejer den op, saa gaar han op paa Kommandobroen og svinger sit Glas, og vi staa ligesom nu og raabe: Gamle Hr. N. N. og Fru N. N. leve! Hurra!

IV.

En Staal for Sølvbrudeparret N. N. Gid de endnu i mange Aar maa følges trofast og kærligt sammen som hidtil, agtede og afholdte af dem, der kender dem. Gid de i Sundhed og Glæde maa naa Guldbryllupsdagen og i Livets Aften Haand i Haand takke Vorherre og sige: Du har været os en god Fader! Hr. N. og Fru N. leve.

Guldbryllup.

I.

Da Hr. N. N. for halvtredstindstyve Aar siden gif med sin Brud til Kirken, for at de ved Herrens Alter kunde give hinanden Haand paa, at de vilde følges ad gennem Livet, da tænkte vel Ingen af dem paa, at skulle opleve denne Dag. Saa langt plejer Tanken ikke at ile forud. Men nu have de gennem deres lange Samliv bevist, at deres Ungdomskærlighed

ikke var en forbigaaende Følelse, men prøvet Guld, og derfor kunne de med Rette fejre Guldbryllup. Har der end været Dage, om hvilke de have sagt: de behage os ikke! saa har der ogsaa i mange Aar lyst en rig Betsignelse over deres Samliv, og Børn og Børnebørn samles med inderlig Kærlighed om de fære Gamle og ønske, at deres Livs Aften maa blive smuk og solbestinnet. Længe leve vort Guldbrudepar.

II.

Naar Livets Efteraar melder sig, da blive Aftenerne lange og Minderne trænge sig frem som smaa Fugle og synge for vort Hjerte. Saa er det godt, naar man har mange smukke Minder, som Sangen kan lyde om og kvæge vort Hjerte, saa at vi ligesom leve de gode Dage om igen. Derfom Noget kan siges at have smukke Minder, maa det vel være et Guldbrudepar, thi havde de ikke i øm Kærlighed og Trofskab fulgt hinanden paa Vej, saa vare de vel næppe her i Aften for at fejre 50 Aars Samliv. De have levet for deres Børn og Børnebørn, og det har holdt dem unge i Sindet, selv om af og til legemlige Svagheder have blandet bitre Draaber i Livets Bæger. Maatte nu Hr. og Fru N. endnu i mange Aar blive hos os og glæde sig i deres Livs Aften. Guldbrudeparret leve!

Diamantbryllup.

Den sjældne Fests, som i Aften har samlet os her, skal vidne for Alle, at Borherre har vist sin Raade mod det Ægtepar, som enigt og kærligt staar

hos hinanden i deres høje Alder med samme usvækkede Trost og Tillid, som da de hin Dag for mange, mange Aar siden, ungdomsfriske, haabefulde og livsglade gave hinanden det første Kys. Nu hælder Dagen, og en mild Aftensol spreder endnu sine oplivende Straaler i deres Hjerter. Men et Livs Dag er lang, og derfor haabe vi, at de kære Gamle endnu længe ville blive hos os og takke Herren for alt det Gode, han har vist dem. Diamantbrudeparret leve.

Damernes Staal.

I.

Naar man taler om de store Rustninger, som finde Sted, spørges der tidt: Hvem er egentlig den største Magt i Verden? Og saa taler man om Rusland, Tyskland, Frankrig osv. Nej, den stærkeste Magt er Damerne; men de ruste sig ikke med Dynamit eller Melinit — de bruge kun deres Dine og deres Smil, og det er et Vaaben, som ikke den grumeste Kejser eller Konge kan staa for, om de saa har nok saa mange Millioner Soldater. En saadan Magt maa man respektere, samtidig med at man elsker dens yndige Maade at føre Krig paa. Da vi nu her have adskillige Repræsentanter for denne Stormagt, som vi jo dog Alle til Syvende og sidst gerne underkaste os, er det mit Ønske at udbringe deres Staal. Mine Herrer! den stærkeste Magt i Verden — Damerne leve!

II.

Man kalder Damerne det svage Køn! Na ja, naar det gælder at løfte Lispundslobber eller boyes, kan der vel ofte være noget Sandt deri. Og Svagheder have de jo for pæne Toiletter og Kniplinger og smukke Hatter, men ellers veed jeg ikke, om ikke vi Herrer, der ved enhver Lejlighed lader os besejre af dem, snarere maa kaldes det svage Køn. Thi Damerne's Ynde er stærk og de selv ere uimodstaaelige. Hvad nytter det os Herrer, at vi spille Bussmænd og skære Ansigter og slaa i Bordet — det gaar dog altid som Damerne ville have det, og — jeg indrømmer det — de bruge altid deres Magt til noget Smukt og Godt. Derfor bøjer jeg mig fornødigvis for Overmagten! Mine Herrer! Skal det ikke være Damerne's Skaal! De leve!

III.

Fru Eva var virkelig altfor billig, da hun solgte Paradiset for et Æble. Det vilde Nutidens Damer ikke gøre. Derfom En af dem var Eva, vilde det moderne Syndefalds Historie komme til at lyde omtrent saaledes: Og de gif i Haven og havde det meget godt og spiste billige Æbler. Men saa kom der en omrejsende Manufakturhandler med en Silkekjole med Fløjelsbesætning og en Hat efter nyeste Mode, og han sagde, at saadan en Kjole kunde man gøre sin Lykke i paa et Bal, og hun bed af Æblet, — nej, jeg vilde sige, hun bed paa Snøren, og hun plagede sin Mand og han aad, nej, det er sandt, nej, han aabnede Portemonnaien og saa gif de til Bal. — Ja, saadan vilde det vel komme til at hedde i vore Dage. Og vi Herrer Adam kunde ogsaa bedre være bekendt, at vor Hustru havde en god Smag end at hun vilde gøre os fallit for et Æble — det kan man jo løbe i Frugthandelen. Mine Herrer! en

faa nydelig Krans af Blomster, som vi her i Aften kunne glæde os ved, og en Kreds af Damer med saa megen Indighed og saa smukke Toiletter kunne vi ikke modstaa. Vi maa give vor Beundring et Udtryk — vore Damer ere ikke saa billige som Eva, men de have en meget bedre Smag. Vore Damer leve.

IV.

Mine Herrer! Vore Damer's Skaal! Hvad var et Bal uden Musik? — Hvad var et Selvskab uden Damer! — Med saa naturlige og yndige Damer er en Aften en Stund i Paradiset! — Og vi sætte Pris paa deres Ynde og Elskværdighed, og deres glade Latter er Musik for vore Øren, deres Smil er Solskin paa en mild Sommerdag. Med almindelige Ord sagt: Det er en Fornøjelse at have venlige og livlige Damer i et Selvskab. Det har vi. Vore Damer leve.

For Familien.

I.

Bærtens Skaal.

Naar Hr. N. sender Ordre til at tilbringe en Aften hos ham, lystre vi altid med største Fornøjelse, thi vi kende forud, at Aftenen vil blive glædelig. Vi behøve ikke, naar vi gaa hjemmefra, at ønske os god Fornøjelse, det faar vi ogsaa uden Andres Ønske. Thi den Tryllestav, som N. svinger over vore Hoveder og fortryller os med, den er sammensat af et godt Bord, et venligt Sindelag, et hyggeligt Hjem og

især en fortræffelig Hustru. Naar man har saadanne Hjælpekilder, kan man udrette Noget, — derfor er det dog ikke sikkert at man vil det. Men vor Bært, Hr. N., vil det, og derfor takke vi ham og udbringe begejstret hans Skaal. Vor Bært leve.

II.

Hr. N. har i Dag gjort os den Ære og Fornøjelse at invitere os! Vi kom med store Forventninger — de ere altid blevne opfyldte her, men i Dag har hans Gæstfrihed overtruffet alle Forventninger. Den smukke Maade, hvorpaa Hr. N. altid sørger for os, den naturlige Venlighed, hvormed han kommer os i Møde, saa at vi forstaa, at hans „Velkommen“ er virkeligt og oprigtigt ment, den Hygge, han i enhver Henseende bereder os i sit smukke Hjem, paastønne vi, og det er kun den fælles Mening jeg udtaler ved at takke Hr. N. og ønske ham vedvarende Tilfredshed og Glæde, Hr. N. leve.

III.

Naar man har fulgt en Invitation til en Familiefest hos Hr. N. og Familie, og man ikke glemmer al Befymring og føler sig tilfreds og glad, maa man i Sandhed være et Menneske, der er vanskelig at tilfredsstille. Her er Alt, hvad et Hjerte kan ønske sig: en velvillig og munter Bært, et godt Bord, en elskværdig Husmoder og Familie, glade Venner og Veninder, en fornøjelig og rar Tone. Hr. N. er en lykkelig Mand, — han har det i sin Magt at skabe glade Venner — og han bruger denne Magt. Derfor har man kun ét Ønske, naar man gaar herfra, og det er: Gid vi snart igen skulde herhen! Og det takke vi Hr. N. for. Gid han til Glæde for sin Familie og Enhver, som kender ham, i mange Aar maa beholde sit venlige og glade Sind. Hr. N. leve!

IV.

Bærtindens Skaal.

Det gør altid et smukt Indtryk at se et Hus velordnet og præsentéret af en hurtig og flink Bærtinde. Men naar vi komme her i Huset, blive vi tillige modtagne af en saa smuk og hyggelig Tone fra vor Bærtindes Side, at vi umulig kunne undgaa at føle os hjemlige til Møde. Den overordentlige Hensynsfuldhed og Omsigt, hvormed der er sørget for enhver Gæst, den taktfulde Venlighed, hvormed vi ønskes Velkommen og den hjertelige Maade, der karakteriserer Husmoderen, maa vinde hende Alles Hjertes. Jeg glæder mig ved at kunne have Til-
 labelse til at udbringe en velment Skaal for Fru N. Vor kære Bærtinde leve!

V.

Det er altid med stor Fornøjelse man befinder sig i Selskab hos Fru N., vor Bærtinde i Aften. Man mærker klart, at Alt er opbudt for at Fru N.s Gæster kunne føle sig tilfredse og tage smukke Minder hjem med om en lykkelig og behagelig tilbragt Aften. Selv kommer hun os i Møde paa sin sædvanlige og hjertelige Maade, og man ser, at hendes største Bestræbelse er at skabe nogle hyggelige Timer for os. Derfor — og fordi hun altid er den rare og venlige Bærtinde — bringe vi vor Tak og ønske, — skøndt Ønsket jo nok lyder lidt egoistisk, — at Fru N. i mange Aar maa leve glad og tilfreds og — ja, at hun tidt vil bede os herhen. Fru N. leve.

VI.

Vor Bærtindes Skaal! Det smukke Hjem, hun som Husmoder har skabt for sin Mand og sine Børn, den fornøjelige Aften, hun mangen Gang har beredt

os, den gode Tone og rette Taft, som altid iagttages her i Huset, det er Alt Frugter af hendes Omhu og Venlighed. Gid hun i mange, mange Aar maa glæde sine Kære og os ved at holde god Helbred og Hjertets Tilfredshed og Lykke. Fru N. leve.

VII.

Bedsteforældrene.

Naar Ungdommen flygter fra os, begynde vi selv at se os om efter de Unge og at slutte os til dem. Det er ligesom om Mennesket ønskede paa den Maade at fastholde Erindringen. Og især kende vi jo Alle, at vore Bedsteforældre i vor Barndom vare vore Trøstere, og hvorledes de toge Del i vore Smaasorger og afstørrede vore Taarer. Vi se i Aften her et Par Bedsteforældre, som med deres hele Sjæl hænge ved Børnebørnene og for hvem Livet vel vilde tabe en Del af sit Værd, naar ikke de kære Børnebørn var der. Lad os ikke sige, at de forvæmmer de Yngste — Gud bevares! De holde af dem, og vi holde igen af de kære og gode Bedsteforældre. Vorherre give dem at blive i mange Aar hos os. Bedsteforældrene leve!

VIII.

Bedstefader.

Hvem er det, som mest taalmodig lader os ride Rante paa sit Knæ, hvem er det, som lægger et godt Ord ind for os, naar vi skulle have Skænd? Hvem er det, som tager os ved Haanden og gaar med os at spadserere, naar ingen af de Andre have Tid, og hvem er det, der altid har nogle Drex tilovers til nogle af vore Smaafornødenheder? Det er Bedstefader! Ham ser de Smaa hen til som en Befrier — naar Bedstefader kommer, er al Sorg glemt; han tørrer vore

Lærere, ham kunne vi lege med, og han overser vore smaa Friheder. Saadan en Bedstefader have vi ogsaa her i Huset! Han kommer og gaar stille, men han er velsket af Alle, baade Store og Smaa, og for ham er det, vi her ville udbringe en Skaal med Ønsket om, at han maa i mange Aar blive hos os, og se de Smaa vokse og blive store, saa at de kunne paa- skønne hans Venlighed. Bedstefader leve!

IX.

Bedstemoder.

Naar de Smaa ty hen til Bedstemoder og flokkes om hende og faar hende til at fortælle Historier, saa bidrager det særdeles meget til Husligheden. Og naar hun formaner de Smaa og tysser paa dem, saa sker det saa skaansomt og overbærende, at det næsten ikke bedrøver dem. Bedstemoder hører til de „Stille i Landet“, og netop derfor holde vi Alle af hende. Hendes Omhu for de Smaa, og hendes Betyrninger for, at de ikke skulle faa det godt og behageligt nok, har erhvervet hende deres Kærlighed fra ganske Smaa, og Bedstemoder er Ingen bange for; men de have hende alligevel altid i Tanken. Hende kan de være fordringsfulde overfor, hende kan de snyde i Kortspil, hende kan de trætte med deres Paaastaaelighed; hun er altid den rare Bedstemoder. Hun leve — Bedstemoders Skaal!

X.

For Børnene.

Man kalder Børnene „det unge Danmark“, og Alle holder af det unge Danmark her i Huset. Børn ere et Hjemms gode Engle, og med deres Smaasejl og naive Opfattelse bidrage de mere end man undertiden tror, til at oplive et Hjem. Naar de, som her,

ere venlige og artige, naar de savnes af dem, der ikke ser dem, saa er det fordi man glæder sig over deres Barnlighed. Og ikke mindst fordi de ere deres Forældres Haab og Fremtidstante. Jeg siger: Gud velsigne dem alle, Store og Smaa! En Skaal for Børnene her i Huset — gid de bestandig gaa frem i Flid og gode Sæder. Børnene leve.

XI.

Sønnen i Huset.

Naar vi gaa fremad i Aar, kommer der en Tid, hvor vi føle, at vi ikke længer ere unge; da er det godt, om vi have en Yngre, som ved sin Energi og Tillid til Fremtiden kan styrke vort Mod og være os en kær Omgang. Det er nu ikke altid saaledes, men her veed vi Alle, at vi ikke bruge tom Smiger, naar vi udtale, at Husets Søn, Hr. N. er som den unge Dag. Med Alles Agtelse og et godt Hjertelag glæder han sine Forældre, og han er deres Trøst i mørke Dage. For ham tillader jeg mig at udbringe en Skaal. Hr. N. leve!

XII.

Datteren i Huset.

Vi ville ikke glemme, at den Datter, som er Forældrenes Stolthed og Glæde, Frk. N., er ligesom et Billede af en smuk Foraarsdag. Hun er Husets gode Aand, og hendes Kvindelighed, parret med en fornøjelig Munterhed, virker som en mild Dug efter Dagens Besvær. Hun er Faders egen Pige, og hun er Moders bedste Datter; hun er Gæsternes Glæde, og hun er afholdt af Alle, der kender Familien. For hende skal Skaalen være. De bedste Ønsker for Frøken N.

Fødselsdag.

I.

En Herre.

Hr. N. har atter i Dag lagt et Aar til sin Alder, og det er en ubestridelig Sandhed, at han aldrig har været saa gammel som i Dag. Vi skulle i Aften tømme et ekstra Bæger med ham, og vi ville da ønske ham, at Fremtiden maa blive lys og venlig, at han ligesom nu vil vedblive at være en oprigtig Ven og en glad Gut. Sundhed og Tilfredshed følge ham. Hr. N. leve.

II.

En Herre.

Det er mig en stor Glæde at have Lejlighed til, i Dagens Anledning at lykønske vor Ven, Hr. N. og tømme et Glas med ham. Han har altid været en gemytlig og omgængelig Ven, en Mand, som det er en Fornøjelse at kende. For ham og hans Kære skal Skaalen være. Gid han i mange Aar maa glæde sig ved Sundhed og et godt Udfomme. Hr. N. leve.

III.

En Herre.

Vi have alt lykønsket Hr. N. i Anledning af hans Fødselsdag. Jeg vil nu dertil føje det Ønske, at vor Ven, N., naar næste Fødselsdag oprinder, maa sidde blandt os som en lykkelig Ægtemand, hvilket der er stor Udsigt til. Gid Lykken følge ham og føre ham fremad til det Maal, han har sat sig. Hr. N.s Skaal!

IV.

En Hustrus Fødselsdag.

Det er vor ærede Værtindes Skaal jeg vil foreslaa. Fru N. N. har faaet den smukke Gave at skabe det hyggeligt og godt, først og fremmest for sin Mand og sine Børn, men dernæst ogsaa for Alle, der komme her i Huset som Venner og Gæster. Det er ikke alene den smukke Anretning og det smagfulde Bord, hvorved hun gør sig fortjent til vor Tak og Paaskønnelse, det er ogsaa hendes hjertelige Venlighed, hendes glade Sind, der bereder os glade Timer. Men det er især hendes kærlige Omhu for Egtefælle, Børn og Hjem, hvorved hun fremfor Mange har gjort sig bemærket, og det er med oprigtig Agtelse at vi i Aften takke hende og ønske, at hun længe længe maa være sin Mand's Lykke, sine Børns trofaste Moder og sit Hjem's Prydelse. Fru N. N.'s Skaal! Hun leve!

V.

En Dame.

For Fru N. skal denne Skaal være! Gid Glæde og Sundhed være hendes Ledfagere paa Livets Bane. Gid den ægte Kvindelighed og den naturlige Optræden, hvormed hun hidtil har vundet Alles Hjerter, maa vedblive i mange mange Aar og give hende mange glade Fødselsdage. Fru N. leve.

VI.

En ugift Dame.

I Anledning af Frøken N.'s Fødselsdag udbeder jeg mig Ordet for en Skaal. Gid Frøken N. i det kommende Aar maa se sit inderligste Ønske opfyldt, og gid hun altid maa beholde sin Ungdoms Friskhed,

sit glade Sind og sin venlige Deltagelse for Enhver, som hun kender. Som hun er sine Forældres Glæde, saaledes ønske vi, at hun ogsaa fremtidig maa kendes som Den, Alle agter og ærer. Fyøken N. leve.

VII.

Barnets Fødselsdag.

Det er jo i Dag lille N.'s Fødselsdag. Det er for ham en meget højtidelig Fæst, thi Alle komme og trykke ham i Haanden og Alle have de et venligt Ord at sige ham. Han kan slet ikke huske sin første Fødselsdag, knapt den anden og tredje, men nu veed han, at Fødselsdagen er en Ferie og Slifferidag, og nu er han glad. Men ogsaa hans Forældre ere glade for hver Fødselsdag, Vorherre lægger til deres Yndlings Aar. De vide, at han bliver stærkere og større; det er det, de leve og kæmpe for. Saa ville vi da drikke en Skaal for lille N., ønske at han maa blive den store N. og glæde sig ved Sundhed og Tilfredshed og sine Forældre ved at følge deres Eksempel i Flid og Agtværdighed. Lille N. leve!

I Herrefelskab.

I.

Mine Herrer! Det er højt sandsynligt at Adam har havt det temmelig kedeligt førend han fik Selskab af Fru Eva! og han har naturligvis lidt af Længsel efter at se et Bæsen som sig selv, thi dette primitive Selskab af Gorillaer og Kameler og Ichtyosaurus'er

og Mastodanter var vist ikke videre belærende. Men dersom han kunde, saaledes som vi her i Aften, have et Selskab af gemyttlige „Ganner“, saa kan det være, at hans Længsel ikke havde været nær saa stor. Naa, Adam var en skikkelig Mand, han var glad ved sin Eva, og det er vi ogsaa ved vore, men en Gang imellem kan det være forfriskende nok at kunne tale fra Leveren og tømme Bøgeret helt ud, det vil vi ikke glemme. Være være Damerne — Vorherre beskytte de Fraværende og glæde de Nærværende. Skaal, mine herrer, vort Selskab leve.

II.

Mine herrer! Jeg tilstaar oprigtig, at da jeg glædede mig til at være i Selskab med de herrer i Aften, var det ikke for at drikke Hyldethe eller Havresuppe! Det var andre Glæder, der vinkede mig, og dem venter jeg at nyde i fuldt Maal i et gemyttigt og jovialt Selskab. Til disse Glæder regner jeg bl. A., at jeg ikke behøver at beslitte mig paa at sige Galanterier eller sætte Kridtstreg paa Glasfen. Mine herrer! Til Naade er Alt godt, derfor ville vi, som Digteren Ploug anbefaler, holde Naade med Naadeholdet. Jeg vilde ikke for Alt i Verden undvære Damerne — de ere Selskabets Salt (sometider ogsaa dets Peber); men en Gang imellem bør vi give Damerne Permission; de trænge til Hvile fra os, og derfor ere vi ædelmodige. Lad os skænke os selv adskillige Bøgere som Løn for denne vor Ædelmodighed og lad os tømme dem til en Skaal for vort gemyttige Selskab. Selskabet leve.

III.

Mine herrer! Hostrup har sagt: „Blomsten hos os er den dejlige Kvinde!“ og det er sandt. Men i Aften have vi givet Afkald paa Blomsterne og maa

glæde os ved Haabet om, atter i Morgen at kunne være sammen med dem. Nuvel! Savnet ville vi i Aften høde paa ved at nøjes med Rankerne — altsaa leve Glæden — Skaal for Gemytligheden! Den spire og florere her i Aften i dette glade Selskab. Selskabet leve.

Selskabets Skaal.

I.

Naar man er sammen med glade og gemytlige Mennesker, føler man sig selv oplivet, og man bliver taknemlig mod dem, der bidrage dertil, ligesom man ogsaa selv synes at burde yde sin Skærv. Dette vil jeg udføre ved at udbringe en Skaal for vort Selskab og ønske, at vi ret ofte maa kunne samles til fælles Munterhed og Glæde. Selskabets Skaal.

II.

Naturligvis har Vært og Værtinde først og fremmest Krav paa vor Tak fordi de vare saa venlige at føre os sammen med intelligente og liberale Folk. Men dernæst maa man være glad for hver Enkelt, som bidrog til den fælles Underholdning og Tilfredshed. Jeg skal ikke her nævne Nogen i Særdeleshed, men udtale min Glæde over, at vi have opnaaet en saa behagelig Aften for Hver især i dette animerede og glade Selskab. Min Skaal skal omfatte os Alle — det er vor egen Skaal. Selskabet leve.

III.

Bærten udbringer Selskabets Skaal.

Naar en Bært har gjort sit Bedste for at imødekomme sine Gæster, som han naturligvis tør regne til sine Venner, er det paa den anden Side en stor Tilfredsstillelse at være Vidne til, at alle Gæsterne befinde sig vel hos ham og vise dette ved en oplivet Stemning. Det siger ham, at han har været heldig, og at hans Gæster have ladet Bekymringer og Forretning hvile for at glæde sig sammen. Mine Damer og Herrer! Jeg takker Enhver, som fulgte vor Indbydelse og jeg takker Dem for enhver Dring af godt Lune og Velbefindende. Tak Allesammen! Jeg tillader mig at udbringe Selskabets Skaal og beder Dem, med mig at istemme et Hurra for vort glade Selskab, Alle som En, saa er Ingen glemt. Selskabet leve!

IV.

Svar paa en Skaal.

Jeg takker Selskabet for Deres Velvillie, og det er mig kært at vide, at De ere tilfredse med mig. Det skal ogsaa fremtidig være min ivrigste Bestræbelse at vedligeholde Deres Sympati, og det vil være mig en kær Blygt at virke derfor. Tak, mine Damer og Herrer, for den af Hr. N. saa smukt udbragte Skaal, Tak Alle, som deltog i den.

En Fraværende.

Naar vi i Aften sidde her bænkede saa godt og hyggeligt, flyver vor Tanke dog hen til de fjerne

Egne, hvor vor kære N. nu færdes. Og paa denne Dag tør det vel forudsættes, at ogsaa hans Tanker dvæle ved Hjemmet med Længsel og Ønske om at være mellem sin kære Familie og Venner. Det er en lang Strækning, der ligger imellem os, men vi ville mødes med ham i Grindringen og i Haabet om, at den Tid ikke vil blive os for lang, inden vi atter kunne trykke hans Haand. Saa ville vi da ønske ham alt Godt og tømme et Glas paa hans Velgaaende. Hr. N. leve.

Den gemyttlige N. N.

Den, der i Aften ved sit rige Lune og ved sin Gave til at underholde, har bragt Selskabets Stemning til Højdepunktet af Gemyttighed og Glæde, er Hr. N. N. Han har været utrættelig paa alle Maader, og han har oplivet os Alle, saa at vi fik den rette Nydelse af Selskabeligheden. Maa jeg i Selskabets Navn takke ham, og jeg tror, at vi Alle ere enige i, at tømme et Bæger for den altid interessante og gemyttlige Hr. N. N. Han leve.

Foreningen.

I.

Foreningens Skaal.

Det Baand, som omslutter os Alle paa saa smuk en Maade, er vor Forening. Det er her vi træffe paa Venner, som virke til det samme Maal,

som vi selv; det er herhen vi tye fra Hverdagslivets Trivialiteter for at henspøge Tiden og for at virke til fælles Belæring og Fremstridt. Her samles vi med Lyst, vi gaa gerne herhen og vi gaa nødtigt herfra. Gennem en Række af Aar har vor Forening bestaaet; den har vist, at den havde Livskraft, og denne Livskraft vil den ogsaa nu vise sig i Besiddelse af. Gid den i mange, mange Aar maa samle os under sit Navn og altid glæde sig ved brave og gode Medlemmer. Foreningen leve!

II.

Foreningens Stiftelsesdag.

Naar vi i Dag møde her til Fest — vor Forenings Stiftelsesfest, — kunne vi ikke undlade at sende et Blik tilbage paa de svundne Aar. Vi ville da faa at se, at vor Forening har gennemgaaet adskillige Kriser og havt Brydninger, som endog have truet dens Bestaaen. Men enhver god Vin skal for at opnaa Styrke og Skønhed undergaa en Gæring: naar denne er til Ende, staar Vinen klar og tiltalende, og saaledes er det ogsaa gaaet vor Forening. Den har afgæret, og har sat sig i Besiddelse af de gode Egenskaber, som vi nu skatte hos den. Derfor hilse vi Foreningens Stiftelsesdag, fordi vi Alle have deltaget i dens Vel og Ve, og derfor er den bleven os kær. Saa udbringer jeg da herved en Skaal for vor Forening, og udtaler i Alles Navn Ønsket om, at den i mange Aar maa samle os under sin Fane til gensidig Gavn og Glæde. Foreningen leve.

III.

Stiftelsesdag.

Paa denne vor Forenings 10-aarige Stiftelsesdag være det mig tilladt at udbringe en Skaal for Fødsels-

dagsbarnet. Vi have fulgt dette Barn saa længe, at det snart maa have traadt sine Børnesko; vi have altid fundet, at det var „et godt Barn“, ligesom dets Medlemmer ere rare og gemytlige Folk. Da nu Foreningen er Medlemmerne og Medlemmerne Foreningen er det jo for dem begge vi drikke, naar vi udbringe en Skaal for Foreningen. Gid den og vi maa opleve mange Festsdage sammen. Foreningen leve.

IV.

En ung Forenings Stiftelsesdag.

Da vi for et Aar siden stiftede denne Forening, var det vistnok med de bedste Ønsker og det gladeste Haab. Men det syntes en Tid som om disse Ønsker ikke skulde fuldt ud kunne realiseres. Dog allerede nu paa vor første Fest i Anledning af Foreningens Stiftelse se vi os voksede til et respektabelt Medlemsantal og beredte til at arbejde videre fremad. Vor Tak til Enhver, som med Raad eller Daad har støttet det unge Træ. Snart vil det have slaaet Rødder i den gode Jordbund, som Enighed og Glæde har beredt den, og derfor ville vi med samme glade Haab og med endnu større Fortrøstning end for et Aar siden udtale Ordene: Foreningen leve!

V.

Direktionens Skaal.

For de Mænd, der have ofret Tid og Arbejde for vor Forening skal denne Skaal være. Det er vanskeligt at samle mange Hoveder under en Hat, og det er ikke altid Tak, der modtages for Tidsspilde og Bryderier. Vi have for Tiden en Direktion, som med Ihærdighed og Kraft varetager Foreningens Løb, saaledes at Alt er i Orden, naar vi samles. Vi veed, at der er Meget at udrette, men des større

bør vor Tak være til Direktionen, og vi ønske alle dens Medlemmer, at de maa beholde Styrke til denne Gerning og ikke blive trætte, om der end af og til kan være Differencer, som ikke i nogen Forening kunne undgaas. Mine Herrer — et kraftigt Hurra! Direktionen leve!

VI.

Direktøren.

Der skal Taalmod og Energi til at være Direktør i en Forening som vor. Der skal et eget velvilligt og overbærende Hjertelag til for at forhindre Udbrud af Misfornøjelser, og der skal tillige en fast Tro til Foreningens Fremgang og dens Bestaaen, naar man skal føle sig tilfreds med Udførelsen af sit Hverv. Dgsaa er det ikke Enhvers Sag at kunne repræsentere Foreningen paa en smuk og værdig Maade. Men det kan Hr. N., og derfor maa vi vide ham Tak og ønske, at han som hidtil med usvækket Kraft vil kunne virke for Foreningen og dens Medlemmer. Hr. Direktør N. leve!

VII.

Komiteen.

Derjom vi Alle skulde være med til at undersøge og behandle ethvert Spørgsmaal, vilde det maaske blive noget langvarigt. Derfor vælger man Mænd, til hvem man har Tillid og Agtelse, og i Komiteen udarbejde de da Spørgsmaalene og ofre Tid og Tanke derfor. Den Komité, hvorom her er Tale, har vist sig sin Gerning voksen og den har bragt et Resultat, som vi Alle kunne være tilfredse med. Vi bør takke disse Mænd, og derfor tillader jeg mig at bede Foreningens Medlemmer med mig hilse paa Komiteen og istemme et kraftigt Leve for den. Komiteen leve.

VIII.

Vor Fane.

Det Banner, som vi nu ville udfolde ved festlige Lejligheder, skal samle os under sine Flige, ikke til Strid eller til blodig Gerning, men til Fredens Jdræt og til fælles Glæde og Stolthed over, at kunne stille under vor egen Fane. Gid den da altid vaje frit og smukt over vore Hoveder og udfolde sig over et enigt og trofast Medlemskorps. Gid det føre os til den Sejer, som vi attraa: Fælles Tilfredshed. Gid den maa holdes højt for alt Godt, og kun sænkes over bortgangne brave Medlemmer. Gid den samle os nu som altid og føre os hen, hvor Ære, Bligt og deres Belønning vinker. Et Hurra for vor Fane!

IX.

Vore Damer.

Det er os Alle bekendt, at da Kvinden kom til, maatte vi stakkels Mænd undgælde derfor ved at miste et af vore Ribben. Jeg vil nu oprigtig tilstaa som min Mening, at jeg aldrig kunde tænke mig mit Ribben anvendt paa nogen fornøjeligere Maade, thi skulde vi have undværet Kvinder i Verden, kan det hændes, at her var blevet noget kedeligt. Og hvad skulde der saa desuden være blevet af alle Manufakturhandlere, Korsetsfabrikanter og Damefomagere? — Evas Døtre have nu ellers adskillige Smaasejl, deriblandt den, at de straks viste sig tyvagtige, thi de stjål Mændenes Hjerter. Men de kom ikke i Forlegenhed derfor. Lovgiverne have glemt denne Forbrydelse i Straffeloven. Hvad nu vore Hjerter angaar, da have vi aldrig faaet dem tilbage. Damerne have beholdt dem, og vi forlange ingen anden Erstatning, end at igen give os deres Hjerter. Med alt det ere Damerne vor Glæde og Lykke; deres Bliffe ere

Stjerneskuddene i vor Tilværelse, og det har de ogsaa været i Aften. Lad os derfor opfylde den kære Pligt at drikke Damernes Skaal. De leve!

X.

Foreningens Skovtur.

Her under det grønne Løvtag, hvor Fuglene som Frihedens Apostle juble over Sommeren og dens Glæder, her ville vi hæve vort Glas til en Skaal for vor Forening. Fra den travle By ere vi paa Længslens Binger ilede ud i den friske Natur; her blive Tankerne lettere, Talen kraftigere og vore Damer's Kinder rødme i Sommerdagens Skær og forkynde os, at en saadan Udflugt ligesom med en let Haand tørrer Bystøvet af Sindet og giver det ny Frejdighed og Livslyst. Vi have Dagen over glædet os sammen, maaske vi i den svale Aftenstund kunne faa en Dans, saa at vi mindes Sangerens Ord:

„Hvor skulde jeg da svinge

Min Skat, min Skat

Den hele dejlige Nat.“

Forinden vi nu spredes i Skovens Gange, bør vi takke dem, der arrangerede den dejlige Tur og vore Damer, der have været os saa yndige ledsagere, og dernæst vil jeg udtale Ønsket om, at vor Forening ret ofte maa kunne byde paa saadanne livlige Fester som denne Skovtur. Foreningens Skaal! Den leve!

Sangforeningen.

I.

Det er jo ikke givet Alle at kunne tolke deres Følelser gennem Sangens uendelige Alfabet. Men for Den, der kan indordne sin Stemme i det fælles Kor og lade Sangens Toner hølge over Mark og gennem Skov, er det en Lykke, som opvejer mange andre Nydelser. Næsten enhver Sport er forbunden med Omkostninger, men Sangen har i sig selv Rigdom nok, hvilket ogsaa tydeligt nok tiltrædes i den bekendte Strofe:

„Min hele Rigdom er min Sang!“

Det er Sangeren nok at eje sin Stemme. Derfor ere vi glade og stolte over vor Sangforening; den drager os ud i den sommergrønne Lund; den samler os om Vinteren til forfriskende Samarbejde; den er for de Fleste af os et kært Hjem, hvortil vi stadig længes. Ogsaa i Dag drage vi som Benner Arm i Arm ud i det Frie, og her skal ogsaa vor Sang lyde og vort Glas hæves til en Skaal for Sangforeningen. Sangforeningen er dens Medlemmer! De leve!

II.

Dirigenten.

At en Sangdirigent altid maa udmærke sig ved en taktfuld Optræden, er en Selvfølge! Men at han tillige erhverver sig sine Elevers og Sangeres hele Tillid og Agtelse, saa at de betragte ham som en kær Ven og en udmærket Lærer at arbejde sammen med, det er ikke altid selvfølgeligt. Det er dog Tilfældet her! — Bor Dirigent forstaar den rette Maade at erhverve sig en Sangforenings Venstab og Lærvillighed paa; det synes at han lader Enhver

af os arbejde ad libitum, men han forstaar saa piano at bringe os poco a poco ind i Sangen, saa at vi con brio kunne foredrage vore Numere. Vor Tak til Hr. N. N. for den Iver og Nidkærhed, hvormed han arbejder for os og hvormed han ogsaa denne Gang bragte et godt Resultat ud af Samarbejdet. Gid han længe maa have Styrke og Lyst til at lede vor Sang, og være vor afholdte Sangdirigent. Hr. N. N. leve.

III.

Samme.

Med Tak til Hr. N. N. for den velvillige og behagelige Maade, hvorpaa han leder vore Øvelser, saa at de blive til en smuk Udspredelse istedetfor et Arbejde, tillader jeg mig at udbringe en Staal for vor ærede Sangdirigent, og vi ønske, at han ret længe maa kunne arbejde sammen med os, paastønnen og agtet af os Alle. Vor Sangdirigent leve,

IV.

For Sangerne.

Maa det være mig tilladt at henvende en Tak til Sangerne for deres smukke og korrekte Præstationer og det udmærkede Foredrag, hvormed de i Aften have glædet os. Naar Sangens Toner som Smaafugle flagre ud i Verden, da glæder det ethvert Hjerter, men vi maa ikke glemme, at førend det kommer saa vidt, har der været Arbejde og uførtroden Flid nødvendig. Der skal en fast Villie og en betydelig Energi til for at bringe enhver nok saa lille Sang til præsentabel Udførelse, det veed vi Alle, og derfor maa vi takke de ærede Sangere for den Nydelse, de nyligt have beredt os. Vi kende ogsaa Alle, at Intet er saa vækkende for Kunstner som en oprigtig

udtalt Paaskønnelse. Men en saadan skylde vi vore Sangere, og det er mit Ønske, at de ret ofte maa naa saa smukke Resultater som nu, og at de maa glæde sig selv og os saa tidt som muligt. Vor Tak til Sangerne. Deres Skaal.

Rejsegilde.

I.

Bygherrens Skaal (fra Mestrene).

Saa staar da denne Bygning færdig i sit første Stadium, det, hvor Rejsegildet kan holdes. Nu ønske vi den ærede Bygherre, at det maa blive til Belsignelse for ham og hans Slægt, at der altid maa blive gode Vilkaar for dets Ejer og hans Familie, og at den Flid og den Tanke, det Arbejde og den Bekostning, der er nedlagt deri, maa være som den gode Sæd, der bærer rige og sunde Frugter. Vi takke Hr. N. N. for hans Belvillie hidtil og vi udtale paa vore egne og vore Arbejderes Begne Ønsket om en god Fremtid for vor Bygherre, hans Familie og hans Virksomhed. Hr. N. N. leve.

II.

Bygherrens Skaal (fra Svendene).

Herved tillade vi os at takke den ærede Bygherre for den Venlighed og Belvillie, hvormed han stadig har behandlet os, og vi ønske, at Hr. N. maa saa Lykke og Belsignelse af den Bygning, som vi her have

rejst og som skal staa som et Bevis paa og et Minde om godt Samarbejde mellem Bygherren og Arbejderne. Vor Bygherre, Hr. N. leve.

III.

Bygherrens Svar til Mestrene.

Jeg takker Dem, mine Herrer, for Deres venlige Udtalelser og for de gode Ønsker, hvormed De ledsagede dem. Jeg takker i lige Maade Dem for den Redebonhed, hvormed De har arbejdet paa at tilfredsstille mig, og jeg haaber, at det gode Forhold, der hidtil har bestaaet mellem os, skal vedvare ogsaa ud over Samarbejdet her. Jeg drifter her en Skaal for d'hr. Mestres!

IV.

Bygherrens Svar til Svendene.

Mine Herrer! Tak for Deres velvalgte og smukke Ord. Jeg takker Dem Alle, enhver af Arbejderne, for den Ro og Orden, hvormed De have fremmet Arbejdet her. Fra den første Dag indtil nu har jeg iagttaget den rolige Omhu, hvormed De Alle have gjort Deres Bedste for mig. Saadanne Arbejdere er det en sand Fornøjelse at have med at gøre, og Arbejdet, tør jeg sige, er derved blevet godt og solidt. Tak, mine Herrer, Tak til Dem Alle. Tillad mig at klinker med Dem og tømme et Glas til en Skaal for enhver brav Arbejder, som jeg her har lært at kende.

V.

Mestrenes Skaal fra Arbejderne.

Det gode Forhold, der har bestaaet mellem Mestres og Svende og alle Arbejdere paa denne Bygning, har glædet Alle, og paa Alles Vegne takker jeg D'hr. Mestres for godt Samarbejde. Vi ønske, at vi

altid maa have Mestres, der som De, mine Herrer, paa rette Maade vurderer og omgaaes Arbejderne, saa ville vi Intet have at klage over. Mestrene leve.

VI.

Mestrenes Svar.

For denne Staal takker jeg paa Mestrenes Begne. Det har ogsaa været os en Glæde at se, at vi have været heldige i Valget af vore Svende og Arbejdsmænd, og at vi have havt med ærefærdige og brave Folk at bestille. Tak til d^{hr}. Svende, og Tak til enhver Arbejder. De leve.

Arbejdernes Staal.

I.

Der er sagt, at Arbejderne i Udlandet ere flinke og livlige. og det kan være sandt. men dersom den danske Arbejder stod tilbage i den eller i nogen anden Henseende, hvorfor mon man da overalt i Europa, Amerika og Australien sætter saa stor Pris paa danske Arbejdere? — Jeg tror, at den danske Arbejder til enhver Tid skal vide at hævde sin Plads ved Siden af de store Landes Arbejdere, og det baade i Haandlav og i Intelligens. Derfor, Kammerater, lad os blot arbejde støt fremad, ere ikke forknyttede, vi veed, hvad vi kan og hvad vi vil. Den danske Arbejder leve.

II.

Naar Statsraaden sidder og læser Aviser paa sit Kontor, og naar Grosserereren ligger magelig henflængt i sin Landauer, saa ser de ned paa Arbejderen, enten naadigt eller unaadigt, men de ser ned — for det meste. Det har jeg, som ogsaa er Arbejder, aldrig kunnet forstaa. Thi da hverken Statsraaden eller Grosserereren sædvanligvis giver Arbejderen mere end han fortjener — helst lidt mindre, — saa kan der jo da ingen Grund være i den Henseende til at hovmode sig. Og hvad det angaar med Dygtighed, ja, saa Hver i sit Fag. Jeg tror sgu nok at jeg kunde komme efter at læse Aviser og drikke Madeira, men det er sgu et stort Spørgsmaal, om Statsraaden kunde gøre sin Gasledning i Stand eller om Grosserereren selv kunde lave sin Bogn eller blot reparere den. Se derfor siger jeg igen: Hver paa sin Maner. Og derfor siger jeg: Leverer Statsraaden os sine Penge, saa levere vi ham vore Kræfter og vor Tid og dermed færdig, Kære. Jeg mente altsaa: en Arbejder er saa god som enhver Anden, og somme-tider bedre, og skøndt vi agte Statsrødderne, saa agte vi ogsaa os selv, og derfor siger jeg som en fri og selvstændig Mand: En Skaal for Arbejderen, han leve!

III.

Der kan være forskellige Partistillinger, og der kan være delte Meninger om, hvorledes en Madpose skal skæres, men der kan kun være een Mening om, at vi i Enighed og Sammenhold skal drikke en Skaal for enhver brav Kammerat. Arbejderen leve!

Svendegilde.

I.

Mesteren for den unge Svend.

Da nu Hr. N. N. har opfyldt sin Kontrakt og har staaet sin Læretid ud, saa erklærer jeg ham herved at være en duelig Svend i vort Fag, og jeg beder derfor hans fremtidige Kolleger modtage den unge Mand med Velwillie og godt Hjertelag. Han har i sin Læretid opført sig som et ærefærdigt og pænt ungt Menneske, og han har været flittig og ordentlig. Jeg tror, at De i ham, mine Herrer, ville faa en god Kammerat og en flink ung Mand, og idet jeg herved overgiver hans Fremtid i Guds og hans egen Karakters Varetagt, beder jeg Dem med mig hilse paa den unge Svend og tømme et Glas for ham. Hr. N. N. leve.

II.

Svendene for Mesteren.

Da vi her ere samlede i et godt Lag, mener jeg, mine Herrer, at vi bør drikke en Slaal for vor Mester, Hr. N. N., takke ham for godt Samarbejde og for human Behandling, og ønske, at han altid, saa længe han arbejder i Faget, maa kunne glæde sig ved godt Arbejde og brave og ordentlige Folk. Saa er det ogsaa vort Ønske, at Mester i sit Hjem og Familie maa have Held og Lykke i den kommende Tid. Vor Mester N. N. leve.

III.

Svendene for Bærksføreren.

Det er en egen Sag, saadan daglig at skulle være en Mængde Mennesker tilpas og ivaretage deres

Larv paa den Maade, som Enhver ønsker det, og derfor er det stundom hel vanskeligt at være Bærksfører og dele sin Evne mellem Principal og Arbejdere. Det lykkes jo ikke heller altid, men naar vi ser den gode Billie, vaaskønne vi den, og det er derfor jeg synes, at en Skaal for vor Bærksfører Hr. N. N. vil være paa rette Plads mellem os. Han har nu beklædt sin Plads i en Narrække, og vi have set, at hvor det er ham muligt at værne om vore Interesser, der er han Manden, og i sit Fag og overfor Principalen er han den samvittighedsfulde og flinke Mand. Lad os hilse paa Hr. N. N. Bærksføreren leve!

IV.

Bærksføreren's Svar til Svendene.

Jeg takker Hr. N. for hans velvalgte og smukke Ord og Dem Alle for den velmente Skaal. Det har altid været mit kæreste og bedste Maal at arbejde hen til, at gøre Enhver tilpas og det har været mig en Stolthed at kunne regnes for en god Kammerat, ligesaa vel som jeg sætter Pris paa, at vor Principal er fornøjet med os Alle. Det skal ogsaa fremtidig være min Bestræbelse og jeg baaber, at De Alle, mine Herrer, ville ligesom hidtil, støtte mig deri. Jeg takker Dem atter og drikker paa Deres Velgaaende.

V.

Den unge Svend takker for Skaalen.

Jeg takker Dem Alle, mine Herrer, for den Opmærksomhed, De have vist mig; jeg takker min Læremester, Hr. N., for den Tid han har oplært mig, og for hvert et Bink og hvert et venligt Ord, han har givet mig. Jeg takker samtlige Svende for Skaalen, og jeg lover Dem, at jeg skal opføre mig saaledes,

at de kunne være den nye Svend bekendt. Samtlige Svendes Skaal.

VI.

Principalens Skaal.

Det er, tør jeg sige, et almindeligt Ønske hos os Alle, paa denne Aften at hilse paa Hr. N., vor ærede Principal og at udtale for ham vor Tak for den Belvillie og Humanitet, hvormed han altid møder Enhver, der arbejder i hans Forretning. Vi veed, at Hr. N. stadig med Interesse følger ethvert Fremskridt i vort Fag, men vi veed ogsaa, at hans Personale til enhver Tid kan stole paa hans Medvirkning og Deltagelse for ethvert saadant Fremskridt. Vi ønske Hr. N., at hans Forretning maa bestaa og daglig fremmes mere og mere — og dertil ere vi Alle villige til at arbejde hen, og vi ønske, at hans Familieliv som hidtil maa være hans kæreste Hvile efter Forretningen og at det i mange Aar maa være saaledes. Mine Herrer, en Skaal for vor Principal, Hr. N.

Lysegilde.

I gamle Dage sang Bægteren hver Aften:

Ru Mørket Jorden blinder

Og Dagen tager af.

De samme Linier kunne være gældende for den Aars-tid, som vi nu gaa i Møde. De dejlige lyse Sommer-aftener ere gaaede samme Vej som de smaa Sangere fra Skov og Mark, og de lange Aftener have taget deres Begyndelse. Lad os nu drikke paa, at vi Alle maa staa Vinteren igennem som raske Arbejdere; lad

os erindre, at Vinteren ogsaa har sine Glæder, og at det nu paa en Maade er lettere at staa ved sit Arbejde end i den Tid hvor Skov og Eng og Sommerglæde vinker os og ligesom friste os til at drage ud i det Frie. Nu gaar Sommeren til Hvile, men vi skulde til at tage fat — vi spyttede i Hænderne og fange an paa ny. Lad os da gaa paa Vinteren som flinke Folk — de raske Svende leve!

Jubilæum.

I.

Vi ere i Aften samlede her for at hilse paa Hr. N., som nu i 25 Aar har virket i sin Plads og som en trofast Karakter varetaget sine Pligter og stræbt fremad i Livet. Det er et langt Spand af Aar, han kan se tilbage paa, og det er et i Retfæstthed og Flid tilendebragt Aaremaal, der har bragt ham til Jubilæet. Det har jo ikke altid været Solskinsdage, der have belyst hans Virksomhed. Der har tidt været Malurt i Bægeret. Men med den Bevidsthed, som er Pligttopfyldelsens Løn, er han vandret fremad paa Banen og kan nu glæde sig ved sine Medarbejderes Agtelse og Benskab. Gid han endnu i mange Aar maa staa rask og ung i Livet, gid han i sit Hjem som i sit Kald maa opleve mange Solskinsdage og ingen mørke Timer, og gid Sundhed og Tilfredshed være de Engle, der ledsage ham henimod Halvhundred-Aars Jubilæet og give ham gode Dage som Løn for hans Flid og Udholdenhed. Hr. N. leve.

II.

Vi mødte Alle med Glæde og i Fæststemning, da vi erfarede, at Hr. N. havde indvilget i at tilbringe en Stund hos os i Anledning af sit Jubilæum. Hr. N. har gennem Aarene vidst at erhverve sig Alles Venstabs og Agtelse, han har søgt sin Glæde i at udbrede Tilfredshed omkring sig, og han har derved skabt sig en taknemlig Kreds, der med Interesse har fulgt ham paa hans Vandring. Jeg bringer herved Hr. N. fra Enhver, som her er tilstede, en ærbødig Tak for enhver venlig Udtalelse, for hver Gang han har støttet os, og fra alle vore Kære, fordi han bestandig har virket gennem os for deres Lykke. Jeg udtaler fra Alle vor Højagtelse og vore bedste Ønsker for en smuk og velsignelsesrig Fremtid for vor kære Jubilar, Hr. N. Gid mange Aar endnu maa lyse over ham og hans Familie. Hr. N. leve.

III.

Svar fra Jubilaren.

Tak, mine Herrer, for Deres smukke Ord og for den velmente Opmærksomhed, De har beæret mig med. Jeg skal aldrig glemme denne Aften; den skal staa uudslettelig i min Erindring, ligesom jeg med dybt følt Tak vil erindre Enhver, der var med til at hædre og glæde mig gamle Arbejder. Tak Alle sammen.

IV.

Jubilarens Svar.

Jeg er bleven dybt rørt over al den venlige Opmærksomhed, som De have vist mig i Aften. Men jeg føler, at skøndt jeg ikke har gjort mig fortjent til den smigrende Udtalelse over mig, saa har min Billie til at gøre det godt for Alle dog altid været den Ledestjerne, der har vist mig Vejen i Livet. Det vil

ogsaa fremtidig være min højeste Lykke at gøre mig værdig til Deres Tillid og Agtelse, og jeg lover mig selv stor Glæde deraf. Lad mig nu takke Dem Alle for Deres Venlighed, Tak for Alt, hvormed De har forhøjet min Fæst. Gid vi Alle, Alle i mange Aar endnu maa virke sammen i Enighed og Tilfredshed til fælles Lykke. Tak, mine Herrer!

OVERRÆKTELSE AF EN FORÆRING.

I.

Det er blevet os overdraget, Hr. N., i Dag at overrække Dem nærværende Bevis paa Deres Kollegers og Benneres Venskab og Agtelse og som Tak for den smukke Naade, hvorpaa De gennem en lang Aarrække har gjort Dem fortjent af os Alle. Nu er det vort Ønske, at De saa ofte De betragter denne Genstand maa føle Dem hædret derved og anse den som et synligt Udtryk for den gode Mening, vi Alle have om Dem. Gid ogsaa fremtidig det gode Forhold maa vedblive og gid det styrke Dem til videre Fremskridt paa den hidtil betraadte Bane.

II.

Naar vi i Dag henvende os til Dem, Hr. N., for fra Deres Undergivne at takke Dem for al udvist Belvillie og Humanitet, er det tillige blevet os overdraget at bede Dem modtage nærværende Sølv-Opsats til Grindring om de mange smukke Dage, De ved Deres Elstværldighed og milde Venlighed har beredet os Alle. Det vil være os en Tilfredsstillelse at turde

give Dem dette ydre Bevis paa vor Højagtelse og paa, hvor stor Pris vi sætte paa Deres Karakter og Handlemaade. Naar vi nu ikke mere daglig kunne arbejde for og med Dem, ville vi dog vide, at De stadig mindes os, og vi bede Dem, betragte vor Udtalelse som fremgaaet af oprigtig Bemod over Udforskelsen. Vi ønske Dem, at De maa finde samme Forstaaelse der, hvor De nu skal virke, som her er bleven Dem til Del.

Åbning af en ny Forretning.

I.

J Dagens Anledning beder jeg om Ordet for at udtale de bedste Ønsker for den nye Forretnings Fremtid. Vi kunne med Tillid se denne Fremtid i Møde, thi dens Ejer er en driftig og energisk Mand og Forretningen er anlagt med Nutidens Fordringer for Øje. Men selv om disse Faktorer ere tilstede som her, hører der dog endnu meget til for at sikre den et godt Resultat. Man kan arbejde og virke, man kan stræbe og spekulere og anvende hele sin Elskværdighed og sit hele Mod, — naar ikke Heldet ligger til, vil det ikke have den rette Fremgang. Det er dette Held jeg vil ønske maa være Hr. N.s og hans nylig startede Foretagendes gode Engel. Vil blot lidt Held følge med, da veed vi, at Forretningens Ejer ikke vil lade det fattes paa Arbejde og Omsigt. Saa bede vi da alt Godt for den unge Forretning og ønske, at den maa blive gammel med Ære og brede sig som Skovens store Træ. Mine Herrer! Skulle vi tømme vort Glas til en Skaal for Hr. N. og hans nye Forretning Held og Lykke følge dem begge.

II.

Et Foretagendes bedste Dividende er naturligvis ej at ansætte i Valuta. Men til en god Forretning hører, især naar den er ny, en overordentlig Energi og Omsigt, og der hører Styrke til at tage imod de mindre lyse Dage, som jo næsten altid i Begyndelsen ville indtræffe. Jeg vil nu sige som min Mening, at Hr. N. ikke mangler Energi, Dygtighed og Erfaring, men jeg vil tillige ønske, at hans bedste Dividende maa blive foruden et godt Udbytte, vedvarende Styrke og Tilfredshed, samt Utrættelighed og aldrig svigtende Tillid. Forretningen vil trives, det haabe vi sikkert, og gid da Lykke og Velsignelse, Sundhed og Glæde maa være dens Ejers fremtidige Lod. Det ville vi drikke paa.

 Indvielse af et nyt Lokale.

I.

Naar vi i Aften første Gang samles i det nye Lokale, som der er ofret Alt paa for at skabe Hygge og Velvære, ledes Tanken uvilkaarlig hen til dem, der ere Mestere for Værket; jeg mener først dem, der ved Ihærdighed og Energi bragte Sagen saavidt, at den blev til Virkelighed, og senere dem, der optog Tanken og førte den videre ud i Livet; dernæst Alle, der have interesseret sig med Raad og Daad for Værket, saaledes at vi i Dag kunne mødes her og række hinanden Haand over den suundne Tids Meningsforskjel og Brydninger. Nu er det vort Ønske, at dette Lokale, hvis Navn skal være „Enighed“, altid maa aabnes til Gavn og Glæde for Enhver, der betræder det, og at det kun maa rumme venlige og

tilfredse Menneſker, at det maa ſvare til ſit Navn og at dets Ejer maa have Nytte og Fordel deraf i Tiden. Gid Lykke og Velſignelſe være til Huſe ſaa længe Lokalet beſtaar, og gid vi ret ofte maa ſamles her i glade Timer til ſælles Fornøjelſe og Belæring. Hermed være da vort nye Lokale overgivet til Foreningen.

II.

Et offentligt Lokale ſkifter Bært.

Det er jo nu en Kendſgerning, at dette Etabliſſement med dets vel renommerede Lokaler og Beværtning fra i Dag er overtaget af Hr. N. — Det er et ſtort Foretagende, hvortil Hr. N. nu vil hellige ſig, men han er Manden, han har hvad der ſkal til for at ſætte Dampen op og lade Maſſinen gaa i Gang, og han vil ſikkert ſørge for, at hverken han ſelv eller hans Medhjælper kommer til at arbejde for Intet. Hr. N. er ingen Rekrut paa det Omraade, han har forhen viſt, hvad der kan udbringes af en Forretning, naar den blev drevet paa rette Maade. Se dette Lokale vil nu fremtidig have Hr. N. til Chef. Gid det maa blive til Held og Glæde for alle Parter og gid vi om ikke lang Tid atter kunne ſamles her og med Glas i Haand udbryde: Vi ſpaaede rigtig den Aften! — Mine Herrer! Lokalet er aabnet — gid det maa blive til Lykke. Hr. N. leve!

Husbonds Skaal

(fra Dyndet ved forſtellige Lejligheder).

I.

Det er nu min Mening, at mens vi her ere ſamlede til Glæde og Gammen, bør vi ikke glemme

en Skaal for vor Husbond. Han har altid vist sig som den regulære og humane Husbond; han har behandlet os mildt og pænt, og det har for det meste været let at være hos ham og tungt at skilles fra ham. Jeg vil bede Dem Alle med mig drikke et Glas for, at han i mange Aar maa leve og være rask og virke for sin Forretning og sin Familie; det vil være os Alle kært. Husbonds Skaal! Han leve.

II.

Madmoderens Skaal.

Nu vil jeg drikke et Glas for vor kære Madmoder og takke hende for, at hun har sørget saa godt for os i Aften, hvilket hun da forresten altid gør. Og saa vil jeg ønske, at hun i mange Aar maa være ved god Helsen og med Mand og Børn leve lykkelig og glad. Vor Madmoder leve!

Bølsegilde.

Bølsen er en underlig „Plante,“ om jeg saa maa sige, uden at jeg derfor vil slaa fast, at den hører til Planteriget. Men der er dog ellers ikke meget i Verden, som det kan siges om, at Alle ynde det. Det kan man imidlertid sige om Bølsen. Thi vel holder Nogle af sorte, Andre af røde, og atter Andre af Risengrynsbølsjer, og vel holde Nogle af forstelligt Indhold, men Alle holde de dog af Bølse paa en eller anden Maade, det være sig nu i Form af Blod-, Rød- eller Spegebølse, Knack- eller Levertwurf. Derfor tør jeg dristig sige, at jeg udtrykker Alles Mening, naar jeg udbringer en Skaal

for denne lækre Ret. Leve Bølsen og dens Glæder. Gid vi ofte maa mødes til Bølssegilde. Det drikke vi paa.

Bal.

Naar i sin Tid Joh. Ludv. Heiberg skrev de berømte Linier:

Rej, Jntet i Verden kan lignes ved et Bal!
 da har han vist sig som en dyb Kender af Ungdommen, og især den kvindelige. Han har Ret i sin Paaastand, thi hvad kan vel lignes ved den lette, desværre saa hurtig forsvindende Glæde, at svæve Arm i Arm let hen over Hverdagslivets Trivialiteter. At kunne til brusende Musik og i Lyssglans ligesom flyve med en Dame gennem Rummet, tæt klynget til hinanden, i Ungdoms Frisfhed og med Livslyst og Haab. Rej, Jntet kan lignes ved den korte, men overordentlige Salighed, som kan opnaaes ved et Bal. Skulle vi, mine Herrer, bede vore Damer klinké med os og udtale vort Ønske om, ret snart igen at kunne opfriske de kære Minder, hvortil denne Aften har givet saa rig Anledning. Leve Glæden og Dansen.

Assemblé.

Lad os nyde Glæden i den korte Tid, den er os givet! Et Assemblé kan lignes ved et Besøg i en dejlig Have med de yndigste Blomster, hvor man i Tanken glæder sig til at kunne være lykkelig i ret lang Tid, men hvor saa Gartneren kommer og siger:

Haven skal luffes! Gartneren er her Tiden, den ubønhørlige Tid, og vi maa derfor, ligesom Døgnflagrere en Sommeraften nyde den korte Tid, der er os bestaaren. Alligevel ere vi af Hjertet taknemlige for at vi kunne svinge os i Dansen sammen, og det forhøjer maaske Nydelserne at vide, at Gartneren kommer naar vi bedst ere i den syvende Himmel. Det skaber uforglemmelige Minder og opfordrer os til, med vore Damer at skynde os at nyde Glæden. Og saa til med indre Forstaaelse med vore Damer ved Armen at udbryde: Paa snarligt Gensyn. Mine Damer og Herrer — lad os klink paa dette Dnskes Dpfylbelse.

Masquerade.

I.

(Naar Masken falder).

Masquerade er ligesom en frivillig Adskillelse, en Slags indbildt Bortrejse af Ben fra Ben, af Bekendte fra Bekendte. Naar man gaar omkring iblandt Maskerne og ser paa det fremmede Udtryk i de ubevægelige Maske-Ansigter, veed man, at der dog bag de fleste findes bekendte og sympatetiske Træk, glade Ansyn, som smile os i Møde, og naar Masken falder kende vi dem Alle igen og ligesom byde dem Velkommen i deres vante Folder. Det er en morsom Leg og det er morsomme Løjer. Men de have deres Tid og nu vende vi atter tilbage til det virkelige Liv, hvor vi igen kunne glæde os ved vore Damers Smil og Tale. Hver Ting sin Tid! Lad os faa et Hurra som Udtryk for den Fornøjelse, atter at se hverandre! Glæden og Humøret leve! Hurra!

II.

Vi have nylig gjort en Rejse til Narrenes Rige, og vi fandt os saa vel bag Maskerne, at vi selv ligesom Tantens „Dragliste dansede med.“ Men nu ere vi vendte tilbage til Virkelighedens Land og nu takke vi Alle, som ved deres Humør og komiske Gaver have bragt Glæden i Selskabet, og givet Maskeraden sit rette Relief. Det var morsomme Timer. Lad os slutte dem med et kraftigt Hurra: Dvergivenheden og Glæden leve! Hurra!

 Høstfest.

For os Landboere kan der af verdslige Fester ikke nævnes nogen større end Høstfesten. Thi det er den Tid, hvor vi kunne vente Udbyttet af Aarets Arbejde, og om end dette Udbytte ikke altid kan være stort nok til at tilfredsstille vore Ønsker i enhver Henseende, saa have vi dog altid Anledning til at takke Forsynet for Høsten, i det mindste her i Danmark, thi Noget høste vi jo dog hvorledes det end gaar. Naar vi nu her ere samlede til Glæde og Fest, mener jeg, at vi Alle bør give vor Stemning Udtryk ved et enigt og rask Hurra for Høsten, med Tak til Ham, der lod den blive som den blev, og med det Ønske, at det kommende Aar fra nu til næste Høst maa blive glædeligt for os Alle, ville vi altsaa istemme et kraftigt Leve. Hurra!

Indhold.

	Side
Velkommen I.	5
II. Velkommen til Gæstgæsten	5
III. Velkommen til Gæsterne	6
IV. Velkommen (Herreselskab)	6
V. Velkommen (Dameselskab)	7
For Danmark I. II.	7—8
For den kongelige Familie	9
I. II. For Kongen	9—10
III. Kongens Fødselsdag	10
IV. Dronningens Fødselsdag	11
V. Kronprinsens Fødselsdag	11
VI. Kronprinsessens Fødselsdag	11
VII. For Kongehuset	12
Barnedaab I. II. III.	12—13
IV. Fadderne	14
Konfirmation I. II. III. IV.	14—16
V. En faderløs Konfirmant (eller Konfir-	
inde)	16
VI. En moderløs Konfirmant (eller Konfirmant-	
firmantinde). VII.	17
Forlovelse I. II. III. IV. V.	18—20
VI. De Forlovedes Forældre	20
Bryllup I. II. III. IV. V. VI.	21—24
VII. Brudgommens Skaal	24
VIII. Brudens Skaal	25
IX. Svigerfaderen	25
X. Svigermoderen	26
XI. Brudgommen til Svigerforældrene	26
Sølvbryllup I. II.	27—28
III. En Sømands Sølvbryllup. IV.	28—29
Guldbryllup I. II.	29—30
Diamantbryllup	30
Damernes Skaal I. II. III. IV.	31—33

	Sibe
For Familien	33
I. II. III. Bærtens Skaal	33—34
IV. V. VI. Bærtindens Skaal	35
VII. Bedsteforældrene	36
VIII. Bedstefader	36
IX. Bedstemoder	37
X. For Børnene	37
XI. Sønnen i Huset	38
XII. Datteren i Huset	38
Fødselsdag.	39
I. En Herre	39
II. En Herre	39
III. En Herre	39
IV. En Husfrus Fødselsdag	40
V. En Dame	40
VI. En ugift Dame	40
VII. Barnets Fødselsdag	41
I Herreselskab I. II. III.	41—42
Selskabets Skaal I. II.	43
III. Barten udbringer Selskabets Skaal	44
IV. Svar paa en Skaal	44
En Fraværende	44
Den gemyttige N. N.	45
Foreningen	45
I. Foreningens Skaal	45
II. Foreningens Stiftelsesdag	46
III. Stiftelsesdag	46
IV. En ung Forenings Stiftelsesdag	47
V. Direktionens Skaal	47
VI. Direktøren	48
VII. Kommitteen	48
VIII. Bor Fane	49
IX. Bore Damer	49
X. Foreningens Skovtur	50
Sangforeningen I.	51
II. Dirigenten	51
III. Samme	52
IV. For Sangerne	52
Rejsegilde	53
I. Bygherrens Skaal (fra Mestrene)	53
II. Bygherrens Svar (fra Svendene)	53
III. Bygherrens Svar til Mestrene	54
IV. Bygherrens Svar til Svendene	54
V. Mestrenes Skaal fra Arbejderne	54
VI. Mestrenes Svar	55
Arbejdernes Skaal I. II. III.	55—56

	Side
Svendegilde	57
I. Mesteren for den unge Svend	57
II. Svendene for Mesteren	57
III. Svendene for Bærkføreren	57
IV. Bærkføreren's Svar til Svendene	58
V. Den unge Svend takker for Staaen	58
VI. Principalens Staal	59
Bysegilde	59
Jubilæum I. II.	60—61
III. Svar fra Jubilaren	61
IV. Jubilarens Svar	61
Overrækkelse af en Foræring I. II.	62
Nabning af en ny Forretning I. II.	64
Judvielse af et nyt Lokale I.	64
II. Et offentligt Lokale skifter Bært	65
Husbonds Staal (fra Lyendet ved forskellige Lejligheder). I.	65
II. Madmoderens Staal	66
Bolssegilde	66
Bal	67
Assemble	67
Masserade I. II.	68—69
Høstfest	69

